

Nieminen Susanne

Partio sosiokulttuurisen tuottamisen toimintaympäristönä

Opinnäytetyö

Kevät 2015

SeAMK liiketoiminnan ja kulttuurin yksikkö

Kulttuurituotanto

SEINÄJOEN AMMATTIKORKEAKOULU
SEINÄJOKI UNIVERSITY OF APPLIED SCIENCES

SEINÄJOEN AMMATTIKORKEAKOULU

Opinnäytetyön tiivistelmä

Koulutusyksikkö: Liiketoiminta ja kulttuuri

Tutkinto-ohjelma: Kulttuurituotanto

Suuntautumisvaihtoehto: Musiikkipainotteinen sosiokulttuurinen työ

Tekijä: Susanne Nieminen

Työn nimi: Partio sosiokulttuurisen tuottamisen toimintaympäristönä

Ohjaaja: Jussi Kareinen

Vuosi: 2015

Sivumäärä: 58

Liitteiden lukumäärä: -

Opinnäytetyöni käsittelee partiota erityisesti sosiokulttuurisen työn näkökulmasta, kuten osallisuuden ja osallistamisen merkitystä ja niiden toteutumista partiotoiminnassa, sekä partion kasvatuksellista merkitystä lasten ja nuorten hyvinvoinnin tukijana. Lisäksi avaan kulttuurituottajan osaamisalueita ja etsin vertailupintaa niihin partiotoiminnasta. Tavoitteena on osoittaa sosiokulttuuriset pääpiirteet ytimenä myös partiossa.

Opinnäytetyö toteutettiin kvalitatiivisilla eli laadullisilla menetelmillä. Käytin pääosin sosiokulttuurisia ja partioaiheisia sekä kulttuurituottajan osaamista käsitteleviä lähteitä. Toteutin työtäni varten myös haastattelun.

Työn tilaajana on Suomen Partiolaiset ry, joka toimii suomalaisen partiotoiminnan kattojärjestönä. Suomessa on yli 65 000 partiolaista.

SeAMK

Avainsanat: partio, sosiokulttuurinen innostaminen, osallistaminen, aktiivinen kansalainen, projektin hallinta, vuorovaikutustaidot

SEINÄJOKI UNIVERSITY OF APPLIED SCIENCES

Thesis abstract

Faculty: School of Business and culture

Degree programme: Cultural Management

Specialisation: Music-Oriented Sociocultural Work

Author: Susanne Nieminen

Title of thesis: The Scout Movement as an environment for sociocultural management

Supervisor: Jussi Kareinen

Year: 2015 Number of pages: 58 Number of appendices: -

My thesis examines the Scout Movement especially from a sociocultural viewpoint. The importance of participation and involvement is discussed, as well as how scouting supports the well-being of the children and the youth, and what importance it has from the educational point of view. In addition, I take a look at the cultural manager's expertise and compare it to Scout activity. The aim of this thesis is to bring out the sociocultural outlines that can also be seen as the basis of Scout activity.

The study of this thesis was carried out with qualitative methods. For conclusions, I mainly used sources related to the sociocultural field, the Scouts and the expertise of a cultural manager. An interview was also conducted as part of this thesis.

The study was done as an assignment for the Suomen Partiolaiset ry, which acts as the head organisation of the Finnish Scouts. There are over 65 000 Scouts in Finland.

Keywords: Scouts Movement, sociocultural empowerment, involvement, active citizen, project management, interaction skills

SISÄLTÖ

Opinnäytetyön tiivistelmä	1
Thesis abstract	2
SISÄLTÖ	3
Käytetyt termit ja lyhenteet	5
1 JOHDANTO	9
2 TAUSTAA	10
2.1 Tilaajan esittely	10
2.2 Tavoitteet	10
2.3 Opinnäytetyön tausta-aineisto	10
3 PARTIOTOIMINTA SUOMESSA	11
3.1 Robert Baden-Powell	11
3.2 Partiliikkeen rantautuminen Suomeen	12
3.3 Partiojärjestö organisaationa	13
3.3.1 Suomen Partiolaiset ry	14
3.3.2 Partiopiirit	15
3.3.3 Lippukunnat	16
3.4 Partio toimintana	16
4 PARTIO-OHJELMA IKÄKAUSITTAIN	20
4.1 Ikäkausiryhmät ja niiden toiminta	20
4.1.1 Kouluikäiset lapset, 7–12-vuotiaat	20
4.1.2 Varhaisnuoret ja nuoret, 12–18-vuotiaat	22
4.1.3 Varhaisaikuiset, 18-35-vuotiaat	25
4.2 Partion merkitys lasten ja nuorten hyvinvoinnin tukijana	26
5 SOSIOKULTTUURISUUS	29
5.1 Sosiokulttuurinen ajattelutapa	29
5.2 Sosiokulttuurinen innostaminen	30
5.3 Sosiokulttuurinen toiminta	32
5.4 Osallistaminen ja osallisuus	33
5.4.1 Osallisuuden toteutuminen partiossa	34
5.4.2 innostamista ja osallistamista varjoteatterin avulla	35

5.5 Fasilisointi	37
6 Partio kasvattajana	39
6.1 Partion kasvatukselliset tavoitteet.....	39
6.2 Partio sosiaalisena vahvistajana.....	40
6.3 Kaikille avoin partio.....	42
6.4 Vapaaehtoistyön merkitys partiossa	44
7 KULTTUURITUOTTAJA PARTIOTOIMINNAN KEHITTÄJÄNÄ	45
7.1 Kulttuurituottaja ammattina	45
7.1.1 Projektinhallinnan taidot	46
7.1.2 Vuorovaikutustaidot	48
7.1.3 Liiketoiminnallinen osaaminen.....	50
7.2 Paras johtajakoulutus partiosta.....	51
8 LOPUKSI	53
LÄHTEET	54

Käytetyt termit ja lyhenteet

Akela	laumanjohtajakoulutuksen saanut täysi-ikäinen henkilö
Apuraha	esimerkiksi kulttuurialan projekteihin haettava rahallinen avustus joltakin säätiöltä, Suomen kulttuurirahastolta, kaupungilta
Bajamaja	ulkotapahtumissa käytettävä kuljetettava huussi- wc
B-P	Robert Baden-Powell, partioliikkeen perustaja
Fasilitointi	latinan kielestä johdettuna tarkoittaa helpotusta ja helpotamista. Fasilitaattorin tehtävä on selkeyttää ryhmän yhteisiä tavoitteita.
Identiteetti	yksilön käsitys itsestään. Perustana on yksilön omat ominaisuudet, jotka muokkautuvat ja kehittyvät vuorovaikutuksessa muihin ihmisiin
Ikäkausiryhmä	partio-ohjelma on jaettu ikäkausittain ikäkausiryhmiin: sudenpennut, seikkailijat, tarpojat, samoajat ja vaeltajat
Itsetunto	yksilön käsitys omasta arvosta. Hyväksynnän kokeminen omana itsenään etenkin lähipiirissä vaikuttaa itsetuntoon
Jamboree	piirin järjestämä suurleiri
Lauma	nuorimpien partiolaisten eli sudenpentujen ryhmä
Lippukunta	partion paikallisyhdistys
Luotsi	yli 22-vuotias ikäkausijohtaja, joka on käynyt johtamansa ikäryhmän johtajakoulutuksen
Kehitystehtävät	biologisen kypsymisen ja ympäristön vuorovaikutuksessa syntyviä haasteita yksilön kehitykselle, jotka vaihtelevat

eri kulttuureissa ja sosiaalisissa ympäristöissä. Eri ikävaiheissa on erilaisia kehitystehtäviä.

Kilke

vuonna 2010 Evolla järjestetty finnjboree eli suurleiri

Kipinämikko

henkilö, jolla on vuoro olla yöllä vahtimassa tietyn aikaa nuotiota

Kognitiivinen psykologia

osa-alue psykologiassa, joka tutkii ihmisen muistia, oppimista, ajattelua, havaitsemista

Kolo

lippukunnan kerhohuonemainen tila, yhteinen kokoontumispaikka viikoittain

Mesenaatti.me

joukkorahoituspalvelu netissä, jonka kautta voi saada tukijoita projektilleen, tai tukea itse jotakin projektia

Minäkuva

yksilön käsitys itsestään sekä suhteestaan ympäröivään maailmaan

Nuorisolaki

2006 maaliskuussa voimaan tullut laki, joka velvoittaa kuntia päätöksenteossa kuulemaan nuoria heitä koskevissa asioissa

Osallisuus

osallistamisen ja osallistumisen kautta voidaan määritellä osallisuus tunteeksi ja tavoitteeksi yhteisessä toiminnassa, sekä yhteisön jäsenenä olemiselle.

Osallistaminen

toimintaa, jossa nuoret otetaan mukaan suunnitteluun ja tavoitteiden asettamiseen

Osallistuminen

termiä osallistuminen käytetään kansalaisten demokraattista roolia koskevassa keskustelussa. Osallistumiseen kuuluu kolme ulottuvuutta: sosiaalinen, toiminnallinen ja kansalaisosallistumisen ulottuvuus

Paolo Freire	brasilialainen kasvatustieteilijä, jonka luoma vapautuksen pedagogiikka on kytköksissä sosiokulttuuriseen innostamiseen
Partio-ohjelma	partiojärjestön laatima ohjelma, jota lippukunta toteuttaa jäsenilleen ikäkausittain parhaaksi katsomallaan tavalla
Pesti	vastuutehtävä, jonka voi saada esimerkiksi suurleireillä tai omassa lippukunnassaan
Piiri	Suomi on jaettu maantieteellisesti kymmeneen partiopiiriin, joiden tehtävä on tukea lippukuntien toimintaa ja järjestää koulutuksia, kursseja, tapahtumia
Projekti	esimerkiksi jokin tapahtuma työvaiheineen: sillä on alku ja loppu ja se on rajattu kokonaisuus
Samoaja	15–17-vuotias partiolainen
Sampo	yli 22-vuotias seikkailijoiden johtaja
SCOUTTI12	Uudenmaan partiopiirin käynnistämä projekti, jolla pyritään lisäämään partion monikulttuurisuutta
Seikkailija	10–12-vuotias partiolainen

Sosiaalinen identiteetti

käsittää sosiaaliset ryhmät ja yhteisöt, joihin yksilö kokee kuuluvansa. Yksilö määrittää itsensä myös ryhmäjäsenyyksiensä avulla, ja samaistuu ryhmän tyypillisiin ominaisuuksiin

Sosiaalinen vahvistaminen

toimintaa, mikä tukee nuorten elämäntaitojen kehittymistä ja toiminta on usein kohdennettua juuri syrjäytymisen vaa-

rassa oleviin nuoriin. Tavoitteena on saada nuori mukaan yhteisölliseen toimintaan ja aktiiviseksi kansalaiseksi.

Sosiokulttuurinen innostaminen

yksilöä aktivoivaa toimintaa, minkä ytimenä on ajatus yhteisöllisyydestä, osallistamisesta, ja toimintaan sitouttamisesta

Sponsori

yrittäjäyhteistyökumppani, joka tukee jollain tapaa projektia/tapahtumaa ja vastineeksi saa esimerkiksi näkyvyyttä

Sudenpentu

7–9-vuotias partiolainen

Tarpoja

12–15-vuotias partiolainen

Temperamentti

yksilölle fysiologisesti luontainen taipumus toimia ja suhtautua ärsykkeisiin esimerkiksi stressaavassa tilanteessa

Vaeltaja

18–22-vuotias partiolainen

Vapautuksen pedagogiikka

Freiren luoma metodi, joka kritisoi koulumaailman ”tallettavaa kasvatusta”, jossa oppilaat tallentavat muistiinsa opettajan opetukset. Sen sijaan hän korostaa ”problematisoitavaa kasvatusta”, jossa opettaja on ennemminkin oppilaiden yhteistyökumppani.

Vertaisryhmä

vertaisryhmällä tarkoitetaan ryhmää, joka koostuu samantyyppisessä sosiaalisessa asemassa olevista ihmisistä, kuten samanikäisistä nuorista. Nuori rakentaa identiteettiään vertaisryhmissä, vertaillen ja peilaillen itseään vertaisryhmän sosiaaliseen identiteettiin.

1 JOHDANTO

Opinnäytetyöni aiheeksi valikoitui partio, koska olen itse vanha partiolainen ja koen harrastukseni vaikuttaneen paljon siihen, millainen nyt olen. Koko prosessi käynnistyi siitä, kun satuin lukemaan lehtijutun partion hyödyistä työelämässä. Siinä kerrottiin, että partion koetaan antavan valmiuksia työelämään: partiotaustaiset nuoret koettiin erityisen aktiivisiksi ja oma-aloitteisiksi, varustettuna hyvillä sosiaalisilla taidoilla.

Havaitsin tämän paikkansa pitävyyden omalla kohdallani ja varsinkin sen, kuinka luontainen jatkumo kulttuurituotannon ja sosiokulttuurisen työn opinnot ovat olleet partiotaustalleni. Keskusteltuani opettajani kanssa saimme pian kiinni, että tästä tekisin opinnäytetyöni.

Opinnäytetyöni jakaantuu kolmeen osioon. Ensimmäkin avaan partiojärjestöä ja sen toimintaa lukijalle, toisekseen paneudun sosiokulttuuriseen toimintaan ja innostamiseen, sekä ja tutkin sen yhtymäpintaa partion kanssa. Pohdin esimerkiksi osallisuuden ja osallistamisen merkitystä ja niiden todellista toteutumista, sekä partion merkitystä lasten ja nuorten hyvinvoinnin tukijana ja kasvattajana. Kolmanneksi avaan sekä kulttuurituottajan osaamisalueita ja etsin vertailukohtia ja kehittämissihtöuksia partiotoimintaan.

2 TAUSTAA

2.1 Tilaajan esittely

Opinnäytetyöni tilaajana on Suomen Partiolaiset ry. Järjestö on Suomen suurin vapaaehtoistyön organisaatio, jolla on yli 65 000 jäsentä ja se on osa maailman laajuista partioliikettä. Suomen Partiolaiset ry on vahvasti mukana lasten- ja nuorten kasvatuksessa ja harrastuksen tarjoajana. Keskusjärjestö vastaa Suomessa toteutettavasta partiotoiminnasta. Kerron tarkemmin partiojärjestöstä luvussa 3.3 Partiojärjestö organisaationa.

2.2 Tavoitteet

Tavoitteenani on avata lukijalle partiotoimintaa sen eri muodoissa osoittaen sosiokulttuuriset piirteet koko toiminnan ytimenä. Kiinnitän huomiota myös partion merkitykseen lasten ja nuorten hyvinvoinnin tukijana. Esimerkiksi yhteisöllisyys, osallisuus ja aktiivisuus ovat kantavia teemoja partion perustajan, Robert Baden-Powellin, ajoista lähtien. Esittelen ja pohdin myös sitä, kuinka osallistavien menetelmien käyttö voisi olla partion ydintoiminnan tukena.

Lisäksi tutkin työssäni, kuinka kulttuurituottajan ammatillista asiantuntijuutta olisi mahdollista hyödyntää enemmän partiotoiminnassa.

2.3 Opinnäytetyön tausta-aineisto

Käytän tutkimuksessani partioon, sosiokulttuuriseen työhön ja tapahtumatuotantoon keskittyvää kirjallisuutta, uutisia ja artikkeleita, sekä valmiita opinnäytetöitä. Lisätukea työhöni saan myös psykologian ja historian teoksista, sekä toteuttamani haastattelun vastauksista.

3 PARTIOTOIMINTA SUOMESSA

3.1 Robert Baden-Powell

Robert Baden-Powell, tutummin B-P, tunnetaan koko partioliikkeen isänä ja perustajana. Hän oli englantilainen kenraali, joka heinäkuussa 1907 päätti testata kehittämäänsä kasvatusjärjestelmää poikien kesäleirillä. Pojat asuivat teltoissa, tekivät itse ruokansa nuotiolla ja opettelivat erilaisia taitoja kisailujen muodossa. Hän kirjoitti havainnoistaan kirjan *Scouting for boys*, jota käännettiin monille eri kielille. Kirja oli menestys ja se levisi ympäri maailmaa. (Scouts Australia.)

B-P:n ensimmäisestä partioleiristä alkoi kehittyä kansainvälinen partioliike ja jo ennen ensimmäistä maailmansotaa partio oli levinnyt ympäri maailmaa. B-P:n kasvatusjärjestelmän tavoitteena oli kasvattaa nuoret terveiksi, vahvaluonteisiksi, käteviksi ja hyviksi kansalaisiksi, jotka olisivat yhteistyökykyisiä ja itsenäisesti ajattelevia yhteiskunnan jäseniä. Yhteenkuuluvuuden tunnetta ja saman arvoisuutta B-P halusi luoda samanlaisilla univormuilla ja partiotervehdyksillä; partioliikkeen sotilaallisen luonteen hän kuitenkin kielsi jyrkästi. (Niilo-Rämä 2010, 29–32, 35.)

Partion kasvatukselliseksi tavoitteiksi B-P nimesi optimismin, avarakatseisuuden, aktiivisuuden ja vastuullisuuden. Hänen mukaansa Ihmisen on mahdollista kehittyä aina vain paremmaksi ihmiseksi saadessaan kannustusta ja uskoa omiin kykyihinsä. Toisille hyvän tekeminen tuo myös itselle hyvää; mitä avarakatseisempia olemme toisiamme kohtaan, sitä vahvempi on yhteiskuntamme. Mutta yhteiskuntaan sopeutumisen sijaan ihmisten on oltava aktiivisia. B-P kritisoi koulumaailman jäykkyyttä, lapsia pitäisi enemmän kannustaa aktiiviseen elämään ja ympäristön tutkimiseen ja havainnoimiseen esimerkiksi seikkaillen ja retkeillen. Lainakuuliainen käytös ilman omaa aktiivisuutta johtaa vain passiivisuuteen. Aktiivisuutta B-P tahtoi lisätä vastuun antamisella ja yksilön huomioimisella: lapsen ja nuoren kykyihin pitää luottaa ja kannustaa. Tavoite on myös saada lapset ja nuoret kasvattamaan toisiaan vertaisjohtajuudella. (Niilo-Rämä 2010, 29–32, 35.)

Vaimonsa Olaven kanssa B-P kehitti partiota kansainväliseksi rauhanliikkeeksi ja he kiersivät maailmaa hyvän tahdon lähettiläinä saaden YK:n edeltäjältä Kansainliitolta tunnustusta elämäntyöstään.

(Niilo-Rämä 2010, 29–32, 35.)

3.2 Partioliikeen rantautuminen Suomeen

Partioliike rantautui Suomeen vuonna 1910 ja levisi vauhdilla B-P:n kirjan *Scouting for boys* innoittamana. Yksinkertaisesti suomalaiset tytöt ja pojat päättivät kokoontua yhteen ja aloittaa oman kirjavansa, mutta vielä sukupuolisesti erillisen, partiotointansa. Valtakunnallista organisaatiota ei vielä silloin ollut. Ensimmäisen maailmansodan syttyessä Suomikin julistettiin sotatilaan ja vahva sensuuri vallitsi lehdissä. Myös julkiset kokoontumiset kiellettiin. Partioliike jouduttiin myös lakkauttamaan poliittisista syistä, koska sen pelättiin ajavan nuoria venäläisvastaisuuteen. Toimintaa jatkettiin silti salassaan alla. (Niilo-Rämä 2010, 23–24.)

Vasta vuonna 1917 Venäjän vallankumouksen koittaessa Suomea koskevat laittomuudet peruttiin. Suomen eduskunnalle myönnettiin korkein valta ilman rajoituksia, mikä irrotti maamme Venäjän hallinnasta. Lopulta Suomi julistettiin itsenäiseksi valtioksi Venäjän myönnytyksellä vuonna 1917. (Ukkonen, Edgren, Tamminen 2003, 114–115.)

Samana vuonna perustettiin myös Suomen Partioliitto yhtenäistämään maamme partiotointia. Sisällissodan aikaan partioliike oli puolueeton, valikoituen kuitenkin valkoiselle puolelle porvarillisessa viitekehyksessä ja Carl Gustav Mannerheim valittiin tämän osoituksena kunniapartiolaiseksi vuonna 1919. (Niilo-Rämä 2010, 24–26.)

Sisällissodan haavoja ja Suomen eheyttämistä haluttiin parantaa suurilla uudistuksilla 1920- ja 1930-luvuilla. Luotiin oppivelvollisuuslaki vuonna 1921 sivistämään kansaa, lisäksi kieltolaille pyrittiin vähentämään kansan alkoholin kulutusta, mutta laki päättyi kansanäänestyksellä lopulta Oy Alko Ab:n perustamiseen 1932. Myös muuttoliike yltyi kaupunkeihin ja perhekoot ja elinolot

vaihtelivat runsaasti kaupunkien ja maaseudun välillä. (Ukkonen 2003 146–149, 152.)

Partio pyrki olemaan puolueeton sillanrakentaja yhteiskuntaluokkien välillä 1920- ja 1930-luvuilla, mutta sen tavoitteita epäiltiin sekä vasemmalta että oikealta. Jäsenmäärä kuitenkin nousi ja partio nautti suurta kasvua 1930-luvulla, vaikka suojeluskunta- ja lottajärjestöt perustivat myös omia nuorisosastojaan. Suurimpana erona partioliikkeeseen oli jäsenten aseellinen kouluttaminen. Talvi- ja jatkosodan aikaan lippukuntatoiminta seisahtui, kun partiolaiset olivat isäinmaallisissa tehtävissä niin rintamalla, ilmavalvonnassa kuin sairaalatyössäkin. (Niilo-Rämä 2010, 26–28.)

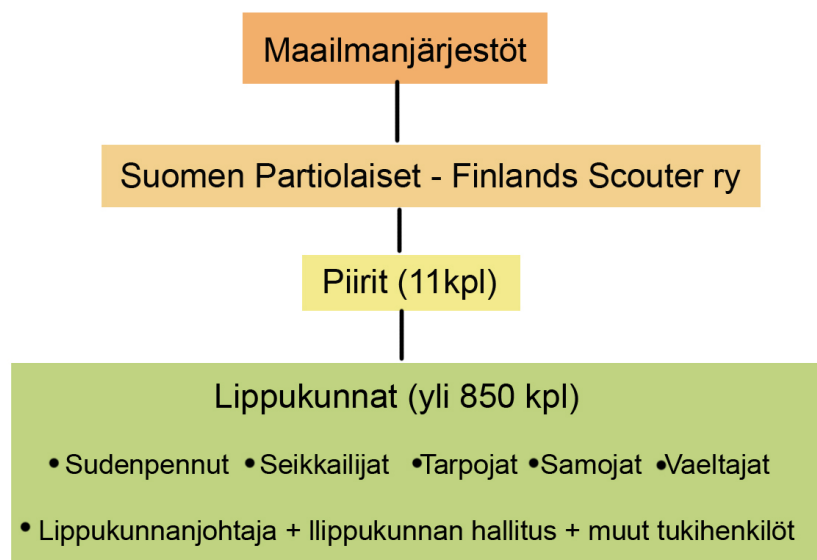
Rauhan tultua partiosta tuli suurin nuorisojärjestö Suomessa ja jäsenmäärä jatkoi kasvuaan. Kuitenkin 60-luvulla poliittiset nuorisojärjestöt alkoivat syrjäyttää partiota, kun se nähtiin aikansa eläneenä ja epämuodikkaana liikkeenä. Vasta 1970-luvulla kaupunkiin muuttoilmiön seurauksena partio pääsi lähiöihin ja jäsenmäärät alkoivat taas nousta. Vuonna 1970 syntyikin lopulta tyttöjen ja poikien yhteisjärjestö Suomen Partiolaiset – Finlands Scouter ry. (Niilo-Rämä 2010, 26–28.)

2000-luvun koittaessa partio alkoi uudistaa itseään järjestönä, niin graafisesti kuin koulutusjärjestelmällisestikin, sillä jotain oli tehtävä jäsenmäärien ollessa jälleen vähenemään päin. Luotiin muun muassa uusi piirijärjestelmä ja vuonna 2008 otettiin käyttöön uusi ikäkausiohjelma. Partio toiminta on muuttunut polkunsa varrella paljon, mutta kasvatukselliset tavoitteet ovat säilyneen toiminnan ytimenä tähän päivään saakka. Tänä päivänä partio on maailmanlaajuisesti suurin vapaaehtoisuuteen perustuva nuorisojärjestö. (Niilo-Rämä 2010, 26–28.)

3.3 Partiojärjestö organisaationa

Kohdassa 2.3 tilaajan esittely kerroin Suomen partiolaisten keskusjärjestöstä; sen tehtävä on siis toteuttaa Maailman partiojärjestöjen periaatteiden mukais-

ta toimintaa Suomessa. Alla olevan organisaatiokaavion jälkeen tutustutaan alaluvuissa partio-organisaatioon tarkemmin.

Kuva 1. Organisaatiokaavio.

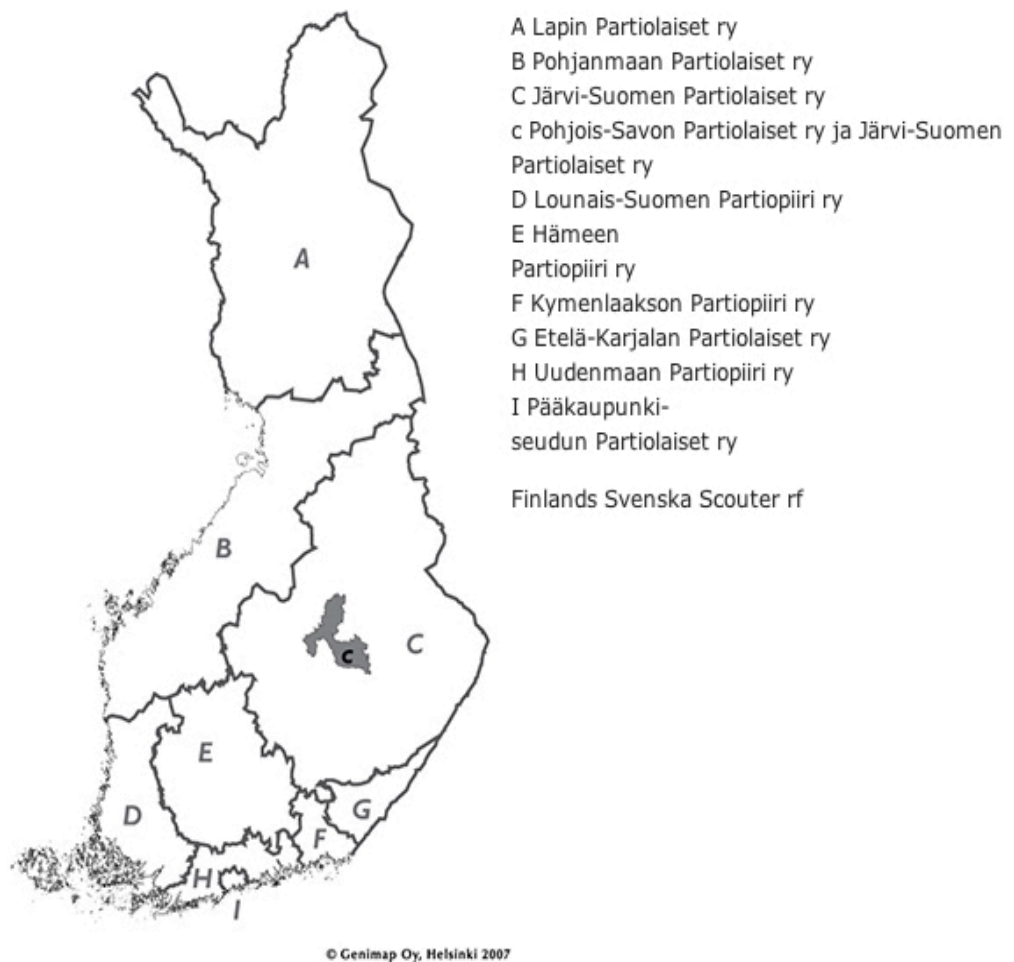
3.3.1 Suomen Partiolaiset ry

Koko organisaation kattona on Suomen Partiolaiset ry, josta puhutaan myös keskusjärjestönä. Sen tehtävänä on tuottaa partionpiireille ja lippukunnille ohjelmamateriaalia toiminnan tueksi, kouluttaa tulevia johtajia, sekä koordinoida partion viestintää ja tapahtumia Suomen laajuisesti.

Järjestön toimintaa johtaa ja päätökset toimeenpanee hallitus, johon jäsenkokous valitsee puheenjohtajan, varapuheenjohtajan ja partioneuvoston valitsevat hallituksen jäsenet. Ylin päätösvalta on jäsenkokouksella, joka järjestetään joka toinen vuosi. Päätösvaltaa käyttävät jäseninä olevat piirit sekä Finlands Svenska Scouter rf. Jäsenkokousten välissä valta päätöksentekoon on partioneuvoksella, jonka jäsenet ovat jäsenkokouksen valitsemia. (Suomen Partiolaiset – partion kotimainen kattojärjestö.)

3.3.2 Partiopiirit

Suomen partiojärjestö on jaettu alueellisesti kymmeneen piiriin. Niiden tehtävänä on järjestää koulutuksia, kursseja ja tapahtumia, sekä koordinoida alueellista yhteistyötä lippukuntienkin kesken. Pohjoisin on Lapin piiri ja eteläisin Pääkaupunkiseudun piiri. Keskeisin tehtävä on lippukuntien toiminnan tukeminen.

Kuva 2. Suomen Partiopiirit.

(Partiopiirit, Suomen Partiolaiset.)

3.3.3 Lippukunnat

Lippukunta on alueellisesti toimiva yksikkö, eli se on partiolaisten lähin yhteisö. Lippukunta toteuttaa partio-ohjelmaa jäsenilleen parhaaksi katsomallaan tavalla. Yleensä partiotoina lippukunnissa koskee ikäryhmittäin pidettäviä viikoittaisia kokouksia, sekä useamman kerran vuodessa tehdään retkiä ja leirejä. Lippukuntien koot vaihtelevat 20–200 partiolaiseen, Suomen laajuisesti lippukuntia on yli 850. Tästä määrästä yli puolet on yhteislippukuntia, joihin kuuluu tyttöjä että poikia. Lippukuntien tunnusmerkkejä ovat oma lippu ja huivi. (Lippukunnat, Suomen Partiolaiset.)

Lippukunnat ovat usein rekisteröityjä itsenäisiä yhdistyksiä, joilla on oma hallitus ja vastuuhenkilöt. Toimintaa johtaa lippukunnanjohtaja hallituksen kanssa, ja korkeinta päätösvaltaa käyttää vuosittain kerran tai kaksi koontuva vuosikokous. (Lippukunnat, Suomen Partiolaiset.)

3.4 Partio toimintana

Lippukunnan järjestämän partiotoininnan lisäksi partio on paljon muutakin. Järjestö- ja piiritasolla järjestetään lukuisia tapahtumia kuten suurleirejä, partiotaitokisoja suomen- ja piirimestaruus tasolla, sekä eritasoisia koulutuksia johtajille ja kursseja ikäryhmille. Lisäksi huhtikuussa vietetään valtakunnallista partioviikkoa, jolloin partio näkyy ja kuuluu ympäri Suomea. Partiolaiset ovat aktiivisesti mukana myös erilaisissa hyväntekeväisyys tapahtumissa ja keräyksissä.

Partiotaitokisat on partio-ohjelmaan perustuva tapahtuma, jossa lapset ja nuoret pääsevät joukkueena kisaamaan partiotaidoissaan. Kisat tapahtuvat maastossa ja joukkueelta vaaditaan nimenomaan yhdessä toimimista ja reilua partiohenkeä muita joukkueita kohtaan. Kisojen tavoitteena on nostattaa yhteishenkeä, testata jo opittuja taitoja ja oppia uusia. (Niilo-Rämä 2010, 141.)

Esimerkiksi Kokkolassa järjestetään 16.5.2015 sudenpentujen ja seikkailijoiden partiotaitokisat, jonne odotetaan reilua 300 partiolaista. Kisat vaativat suunnitelmallista järjestelyä ja vapaaehtoisten rastihenkilöiden panosta itse tapahtuman aikana. Avaan kisojen järjestelyä enemmän kappaleessa 7.1.1, Projektin hallinta.

Leirit ja retket ovat odotettuja ja erityisiä tapahtumia viikoittaisten kokousten vastapainona. Siellä koko lippukunta on koolla pidemmän ajan tiiviisti yhdessä ja partiolaiset tutustuvat syvemmin toisiinsa. Leireillä päästään aidosti testaamaan ja harjoittamaan lisää kokouksissa opittuja partiotaitoja, lisäksi yhteishenki kehittyy ja leireiltä saadut erityiset kokemukset muistetaan pitkään. (Niilo-Rämä 2010, 140.)

Lisäksi piirit järjestävät erikokoisia **piirileirejä, sekä jamboree- eli suurleirejä**, joihin osallistuu muutamista sadoista jopa reiluun kymmeneen tuhanteen partiolaista myös kansainvälisesti. Suurleirin valmistelut ja suunnittelut aloitetaan useaa vuotta aiemmin ja leirin toteuttamiseen tarvitaan useita vapaaehtoisia erilaisiin pesteihin. Näitä isoja tapahtumia voisi verrata festivaaleihin; esimerkiksi Lammin Evolla vuonna 2010 järjestetty Finnjamboree Kilkkeen leirikylä vaati mittavia rakennusjärjestelyitä suihkutiloista alkaen. (Partiolaisten suurleiri nousee Evolle, YLE 2012.)

Myös suurleirin ohjelma on näyttävää; huikea aloitus- ja päätösjuhla nostattaa yhteishengen, sekä tiivistää yhdessä koetut kokemukset kuumailmapalolorenzoista itse rakennettuun vesiliukumäkeen, joita esimerkiksi Kilkkeen ohjelma sisälsi.

Kuva 3. Nykter, J. Kilkkeen avajaisjuhla.

(Nykter 2010.)

Kuva 4. Sauliala, T. Kilkkeen johtajakahvila Näädän pesä.

(Sauliala 2010.)

Partioviikko on vuosittainen kevättapahtuma, jolloin partio näkyy ja kuuluu ympäri Suomen. Partiolaiset pukeutuvat silloin partioasuun tai vähintään huiviin, lisäksi lippukunnat saattavat järjestää erilaisia tempauksia: tänä vuonna 2015 tarjolla on esimerkiksi päiväretkiä lähiluontoon, partiofestareita ja pop-up kolo -tapahtumia, jolloin lippukunnan partiotiloihin on avoimet ovet. Erityisesti aikuisia koetetaan houkutella mukaan partio toimintaan ja Helsingin keskustassa järjestetäänkin aikuisten urbaanit partiotaitokisat; jos ottaa mukaan partion ulkopuolisen aikuisen, saa kisaan paremmat lähtöpisteet. (Maanantaina käynnistyvä partioviikko, Suomen Partiolaiset 2015.)

Suomen Partiolaisten puheenjohtaja Anna Munsterhjelm tähtääkin partiojärjestöä Suomen parhaaksi tahoksi tehdä vapaaehtoistyötä, ja siihen tarvitaan nimenomaan aikuisia. Harrastuksena partio antaa aikuisellekin paljon: paikan, jossa irtautua arjesta ja kokea uusia elämyksiä Munsterhjelm summaa. (Maanantaina käynnistyvä partioviikko, Suomen Partiolaiset 2015.)

Mielestäni partioviikko on loistava markkinointikeino partiojärjestöltä. Tämän päivän partioviikko on varsin nykyaikainen kekseliäinen tapahtumineen ja tempauksineen. Pelkkä partioasuun sonnustautuminen ei kerro partion ulkopuolisille ihmisille paljoakaan partion monipuolisuudesta. Ja vaikka ei itse näkisi tai kokisi partioviikkoa millään tavalla, mutta esimerkiksi lukiesaan jälkikäteen hauskaa tapahtumasta, saattaa syttyä innostus lähteä itsekin mukaan toimintaan.

4 PARTIO-OHJELMA IKÄKAUSITTAIN

4.1 Ikäkausiryhmät ja niiden toiminta

Partio-ohjelma uudistettiin vuonna 2008. Uusi ohjelma on jaettu ikäkausittain viiteen lohkoon, joissa toteutetaan sopivaa ohjelmaa kunkin ikäkauden kehitysvaiheita tukien ja koulumaailmaan peilaten. Esimerkiksi ryhmäkoot ja johtamismuodot ovat oleellisia seikkoja eri-ikäisten kohdalla, sekä ohjelman on oltava sopivan haastavaa lasten ja nuorten eri kehitysvaiheissa. Ikäkausiohjelmat ovat toiminnaltaan ja tavoitteiltaan nousujohteisia: muun muassa vastuunotto ja osallisuus kasvavat aina siirryttäessä seuraavaan ikäkausiryhmään. Myös johtamistaidot ovat yksi tavoite ikäryhmien ohjelmassa, mutta partiojohtajuus ei ole itsessään ikäkausi. (Niilo-Rämä 2010, 109–112.)

Partioon voi liittyä minkä ikäisenä vain, tällöin uusi partiolainen sijoitetaan ikäkauttaan vastaavaan ryhmään. Ikäkaudet eivät myöskään ole aivan kiiveen hakattuja: erilaiset ja erikokoiset lippukunnat joutuvat soveltamaan omia laumojaan ja vartioitaan, jotta kaikille partiolaisille löytyisi mahdollisimman sopiva ryhmä. Laumalla tarkoitetaan sudenpentujen ryhmää ja vartioilla vanhempien partiolaisten ryhmiä. (Niilo-Rämä 2010, 109–112.)

4.1.1 Kouluikäiset lapset, 7–12-vuotiaat

Lapsen liittyessä partioon hän kuuluu yleensä ensin sudenpentu-laumaan, mikä on 7–9-vuotiaiden lasten viikoittain kokoontuva ryhmä. Sudenpentujen ikäkausiohjelmaan kuuluu paljon leikinomaista puuhailua ja opetellaan ryhmässä toimimista, tavoitteena on oppia uusia taitoja ja asioita toiminnallisen tekemisen kautta. Myös erilaiset tarinat ja mielikuvituksen käyttö on tärkeää. Lasten kanssa saatetaan tehdä telttaretki metsään tai vaikka järjestää omille vanhemmille yhdessä iltaohjelmaa. Sudenpennut kuvataan innokkaiksi ja reippaiksi, mutta he ovat silti vielä herkkiä ja heidän maailmankuvansa on melko mustavalkoinen. (Niilo-Rämä 2010, 116–119, 135.)

Sudenpennuista lähtien partiossa opetellaan johtajuutta ja vastuunottoa. Nuorimman ikäryhmän kohdalla se tarkoittaa esimerkiksi helpon leikin ohjaamista muille säännöt kertomalla. Aikuisen tuki ja vastuu on suuri sudenpentujen toiminnassa: heitä johtaa akela, eli laumanjohtajakoulutuksen saanut täysi-ikäinen henkilö. (Niilo-Rämä 2010, 116–119, 135.)

Sudenpennuista siirrytään kymmenvuotiaina seikkailijaryhmään. Seikkailijat osaavat jo toimia itsenäisemmin ryhmänjäsenenä yhteisen tavoitteen saavuttamiseksi kuin sudenpennut. Seikkailijat kuvataan toimeliaiksi, neuvokkaiksi ja he ymmärtävät oikeudenmukaisuuden etiikan, sekä yhteistyön merkityksen. Heiltä löytyy itsekontrollia ja kykyä tiedollisiin, sosiaalisiin ja liikunnallisiin haasteisiin. (Niilo-Rämä 2010, 110–114, 116–117, 120–122, 135.)

Seikkailijat pääsevät testaamaan osaamistaan oman ryhmän toiminnassa saaden onnistumisen kokemuksia. Aikuisen tuki on silti oltava saavutettavissa; seikkailijoiden vastuullisena johtajana toimii vaeltajaikäinen sampo. Vastuunottaminen ja osallisuus lisääntyvät seikkailijoilla, he esimerkiksi ottavat vuorollaan leirillä kipinämikko- eli tulen vahtimisvuoroja yöllä teltassa ja he tekevät itselleen ruokaa retkikeittimellä, myös ensiaputaitoja harjoitellaan yhdessä. Lisäksi saatetaan osallistua valtakunnallisiin tai piirin järjestämiin partiotaitokisoihin. Myös johtamistaitoja harjoitellaan kunkin seikkailijan toimien vuorollaan hetkellisesti ryhmänsä johtajana. (Niilo-Rämä 2010, 110–114, 116–117, 120–122, 135.)

Psykologiaan peilaten kouluikäisten lasten kehitykseen vaikuttaa paljon lähiympäristö; esimerkiksi koti, koulu ja harrastukset. Tässä tapauksessa partioharrastus on yksi lapsen sosiaalisista tahoista, joissa yksilö pääsee harjoittamaan kehitykselleen tärkeitä sosiaalisia taitoja: vertaissuhteita, vuorovaikutusta, neuvottelu- ja johtamistaitoja, jakamista ja sääntöjen noudattamista. Yhteisen päämäärän hyväksi toimiminen vaatii itsehillinnän opettelua ja muiden huomioimista. Myös ympäristöltä saatu palaute ja yksilön näistä tekemät tulkinnat ovat luomassa lapsen kehittyvää minäkuvaa. Sosiaalisten taitojen harjoittaminen ja vuorovaikutussuhteiden kehittyminen on merkittävää kehityksen kannalta. Lisäksi on väitetty, että ikätoverit oh-

jaisivat yksilön kehitystä jopa paremmin kuin vanhemmat ja muut kasvattajat. Juuri tällainen vertaiskasvatus toteutuu täydellisesti partiossa. (Karrasch ym. 2011, 61–62.)

Myös psykologi Lev Vygostky painottaa sosiaalisen ja kulttuurisen vuorovaikutuksen merkitystä lapsen kehitykselle. Kognitiivisen psykologian tutkimus korostaa oppimisen yhteisöllistä luonnetta ja painottaa lähiympäristön suhteiden merkitystä ihmisten välisessä toiminnassa. Vaativa älykäs toiminta edellyttää yhteisöllistä, ryhmässä tapahtuvaa ongelmanratkaisua, jolloin voidaan yhdistää useiden ihmisten erilaiset kyvyt taidot ja tiedot. Ryhmässä he ovat älykkäämpiä kuin yksin. (Karrasch ym. 2011, 89, 92–93.)

4.1.2 Varhaisnuoret ja nuoret, 12–18-vuotiaat

Yläasteella murrosiän kynnyksellä siirrytään tarpojiin, 12-15-vuotiaiden nuorten ryhmään. Tarpojalla alkaa olla runsaasti omia mielipiteitä ja ideoita; saattaa ilmetä vastustamista, kyseenalaistamista ja suojautumista, kun nuoren oma kehitys kuohuu. Oman ikäryhmän tärkeys korostuu ja tunnetiivistä ryhmään kuulumisesta on tärkeä; suositeltavaa olisi erilliset ryhmät tytöille ja pojille, koska sukupuolten kehitys tapahtuu eri tahdissa. Silti lipukunnan yhteiset sekaleirit ja tapahtumat ovat tärkeitä sosiaalisen kanssakäymisen kannalta. (Niilo-Rämä 2010, 116–117, 123–126, 135.)

Tarpojien mielialat ja kiinnostuksen kohteet vaihtelevat, innostuvaisuus ja motivaatio saattavat olla lyhytjänteisiä, joten toiminnan on oltava monipuolista, konkreettista ja perusteltua mielenkiinnon säilyttämiseksi. Lisäksi tarpojat ovat edellistä ikäkauttaan itsenäisempiä, heille on annettava tilaa toimia itsenäisesti yksilönä että ryhmänä. Tarpojat ovat valmiita todellisiin haasteisiin ja kokeilemaan taitojaan äärimmilleen tehden esimerkiksi itsenäisen lyhyen vaelluksen. (Niilo-Rämä 2010, 116–117, 123–126, 135.)

Johtajuustaitoja puolestaan opetellaan ja kokeillaan nuoremman ikäkauden, eli seikkailijaryhmän, ohjaamisella aikuisen tuella. Myös sosiaalinen ympäristö laajenee: partiotoiminta ei rajoitu enää niin paljoa vain omaan lippukuntaan, vaan saatetaan alkaa suunnittelemaan esimerkiksi suureille osallistumista muiden partiotapahtumien lisäksi. (Niilo-Rämä 2010, 116–117, 123–126, 135.)

Tarpojien johtajana toimii samoaja, mutta heidän apunaan varsinaisena toiminnan suunnittelijana ja vastuunkantajana on kouluttautunut luotsi. Ryhmän ohjaajalta vaaditaan sopivaa jämäkkyyttä ja raamien luomista, mutta myös tilannetajua, milloin on joustettava. Nuori on nähtävä persoonallisena ja kehittyvänä yksilönä, joka vasta etsii itseään ja omaa paikkaansa. (Niilo-Rämä 2010, 116–117, 123–126, 135.)

Mielestäni tarpojien johtajaa samoajaa voisi verrata hyvin rippikouluun; samoaja on kuin isonen, helposti samaistuttava esikuva, joka ohjaa nuorta oikeaan suuntaan antaen kuitenkin omaa tilaa.

Varhaisnuoruudessa noin 12–15-vuotiaana biologisten muutoksien ohella tapahtuu kehitystä tunne-elämän tasolla; on emotionaalista epätasapainoa, mutta on myös kykyä tunteiden sanalliseen ilmaisemiseen. Myös tietoisuus eettisesti oikeasta ja väärästä kehittyy, lisäksi nuorella on kykyä laadulliseen ja moniulotteisempaan ajatteluun. Sosiaalisten suhteiden muutokset tapahtuvat irtaantumisenä vanhemmista ja vertaisryhmien sosiaalinen merkitys lisääntyy. Nuori testaa rajojaan ja suhde auktoriteetteihin aiheuttaa ristiriitoja, joten samaistuttavat vertaissuhteet ovat nuorille erityisen tärkeitä. (Karrasch ym. 2011, 99–100, 102, 106–108.)

Vertaisryhmällä tarkoitetaan ryhmää, joka koostuu samanlaisessa sosiaalisessa asemassa olevista ihmisistä, kuten samanikäisistä nuorista. Nuori rakentaa identiteettiään vertaisryhmissä, vertaillen ja peilaillen itseään vertaisryhmän sosiaaliseen identiteettiin. (Karrasch ym. 2011 109–111.)

Yläasteen ja toisen asteen koulutuksen välisenä limittäisenä aikana siirrytään samoajiin, joka on 15–17-vuotiaiden nuorten partioryhmä. Samoajaikäiset nuoret ovat hyvää vauhtia itsenäistymässä, biologisen kehityk-

sen tasaantuessa hahmotetaan paremmin omaa suhdetta muihin ihmisiin, vaikka he eivät vielä aikuisia olekaan. Samoajat ovat aktiivisia, aatteellisia ja kantaaottavia. Heillä on vahva itsensä kehittämisen halu ja he kykenevät jakamaan oppimaansa muille, toimien esimerkiksi tarpojen ja seikkailijoiden johtajina ilman jatkuvaa vanhemman johtajan tukea. (Niilo-Rämä 2010, 112, 116–117, 127–128, 136.)

Samoajien maailmankatsomus on suvaitsevaisempi ja avarakatseisempi kuin nuoremmilla ikäryhmillä; he tunnistavat ja ymmärtävät muiden ihmisten toimintatapoja ja motiiveja, joten erilaisten ihmisten kanssa työskentely on heille luontevaa. Myös oma-aloitteellinen vastuunotto itsestä ja ryhmästä lisääntyy ja kyky selviytyä itsenäisesti. Aikuisen jatkuva läsnäolon tarve vähenee selvästi, mutta käytännön avun saaminen ja aikuiseen peilaaminen on samoajille yhä tärkeää. (Niilo-Rämä 2010, 112, 116–117, 127–128, 136.)

Itsenäistyminen ja osallisuus näkyy myös partiotoiminnan laajenemisessa. Samoajilla on enemmän mahdollisuuksia ottaa osaa valtakunnallisiin ja kansainvälisiin tapahtumiin, kuten kansainvälisille suurleireille. Vastuunotto omassa lippukunnassa myös lisääntyy usein vastuutehtävän saamisella. Esimerkiksi vastuutehtävänä voi olla lippukuntalehteen kirjoittaminen yksin tai yhdessä muiden samoajien kanssa. (Niilo-Rämä 2010, 112, 116–117, 127–128, 136.)

Psykologiaan nojaten nuoruuden kehitystehtävä on oman identiteetin rakentuminen ja oman maailmankuvan muodostuminen. Lähiympäristön tekijät vaikuttavat nuoren identiteetin muodostamiseen positiivisesti, jos nuori saa tukea erilaisten vaihtoehtojen pohtimiseen. Länsimaissa nuoret joutuvat erilaisten vaihtoehtojen ja valintojen eteen, kuin nuoret yhteisöllisyyttä eli kollektiivisuutta korostavissa maissa. Erityisesti nuoruuden ja sosiaalisen kypsymisen katsotaan eroavan eri maissa ja kulttuureissa, jolloin nuori saavuttaa itsenäisyyden ja kykenee toimimaan täysivertaisena aikuisena yhteiskunnassaan. (Karrasch ym 2011, 100, 106–109.)

Samoajien ikäryhmä lasketaan psykologiassa nuoruuden keskivaiheeseen. Tällöin erityisesti psyykkinen ja sosiaalinen kehitys jatkuu; käsitys omasta identiteetistä selkiytyy, kyky välittämiseen ja jakamiseen kehittyy. Myös itsenäisyys lisääntyy ja ristiriidat auktoriteetteihin tasapainottuvat, tällöin myös luodaan intiimejä ja syvällisiä ihmissuhteita ja pohditaan tulevaisuutta. (Karrasch ym 2011, 100, 106–109.)

Psykologi Robert Sellmanin mukaan nuoren kokemukset vuorovaikutuksesta erilaisten ihmisten kanssa auttaa roolinoton kehittymistä, eli asettumista toisen ihmisen asemaan. Vuorovaikutuksen kehittyessä nuori kykenee tarkastelemaan sosiaalisia tilanteita ulkopuolisen silmin samaan aikaan kuin omastakin näkökulmastaan. Vähitellen nuori pystyy käsittelemään roolinottoa laajemmin sosiaalisen järjestelmänkin tasolla. (Karrasch ym 2011, 100, 106–109.)

4.1.3 Varhaisaikuiset, 18–35-vuotiaat

Viimeisenä ikäkausiryhmänä ovat 18–22-vuotiaat vaeltajat. Vaeltaja alkaa olla jo itsenäinen aikuinen henkilö, jonka maailmankuva on vakiintunut ja elämäntapa partioarvoja mukaileva. Silti etsitään vielä omaa linjaa ja elämänpolkua, esimerkiksi muutto uudelle opiskelupaikkakunnalle tuo omat haasteensa partiotöinnän kannalta elämän muuttuessa hektisemmäksi. (Niilo-Rämä 2010, 116–117, 129–131, 136.)

Vastuullisuus, pitkäjänteisyys ja suunnitelmallisuus korostuvat tässä ikäryhmässä, vaeltaja toimii usein nuorempien ikäryhmien ryhmänjohtajana ollen samalla heille roolimalli. Hänellä on tietoa ja taitoja tehdä asioita, ja hän kykenee ottamaan täyden vastuun muista. Vaeltajien toimintasuunnitelmaan kuuluu vastuunottamisen lisäksi esimerkiksi myös tutustuminen kansainvälisesti partiotöimintaan sekä muiden maiden partiolaisiin. Usein vaeltajilla on myös sopivan haastavia vastuutehtäviä piirittasolla tai omassa lippukunnassaan. (Niilo-Rämä 2010, 116–117, 129–131, 136.)

Psykologia käsittää vaeltajien ikäryhmän siirtymävaiheena aikuisuuteen. Yksilö vielä hakee paikkaansa, tekee erilaisia töitä ja etsii omaa alaansa; elämä ei ole vielä vakiintunutta, vaikka yhteiskunnallisesti täysi-ikäiset aikuisiksi määritelläänkin. Tällöin minäkeskeisyys luonnollisesti korostuu, kun tehdään omaan elämään pitkälle vaikuttavia suuria päätöksiä. Kehitystehävä siirtymävaiheessa aikuisuuteen on itsenäistyminen lapsuudenkodista, uravalinnat ja kouluttautuminen, oman maailmankuvan selkiytyminen, sekä läheisten ihmissuhteiden luominen ja vastuunotto. (Karrasch 2011, 128, 130–131.)

Vaeltajien ikäryhmän jälkeen, kahdenkymmenen kahden ikävuoden ylittyessä ollaan partio-ohjelman mukaan yleisesti vain aikuisia. Aikuiset eivät kuulu siis enää mihinkään ikäryhmään, vaan he saattavat toimia ikäkausivastaavina. Usein aikuiset ottavat lippukunnastaan vastuullisen pestin esimerkiksi taloudenhoitajana, ryhmien johtajina ja kouluttajina, tai he saattavat hoitaa vaikka leirin muonituksen. Heidän panoksensa on tärkeä toiminnan jatkuvuuden kannalta, he välittävät partioperinteitä nuoremmille. (Niilo-Rämä 2010, 136.)

4.2 Partion merkitys lasten ja nuorten hyvinvoinnin tukijana

Mannerheimin Lastensuojeluliiton auttavien puheluiden päällikkö Tatjana Pajamäki kertoo huolensa erityisesti nuorten psyykkisten ongelmien avunsaantiin. Viiden vuoden aikana vakavia aiheita koskevien yhteydenottojen määrä MLL:n auttavaan puhelimeen ja nettiin on lisääntynyt. Pajamäki on havainnut, etteivät tavat kohdata nuorta ole yhteiskunnassamme onnistuneet, eikä nuorta ole osattu auttaa oikein. (Nuorten pahoinvointia ei nähdä, YLE 2015.)

Näin kokevat myös nuoret keskustellessaan MLL:n työntekijöiden kanssa: nuorten arviota omasta voinnistaan ja ajatuksiaan pahoinvoinnin syistä on koulun oppilas- ja opiskelijahuollossa usein vähätelty. Myös ammattilaisten kanssa sovitut tapaamisajat ovat lyhyitä ja niitä on liian harvoin, tällöin luottamussuhde asiakkaan kanssa jää uupumaan. Lisäksi nuoret tiedostavat nykypäivän resurssipulan ja jäävät helposti pohtimaan ovatko heidän ongel-

mansa tarpeeksi suuria avun pyytämiseen. (Nuorten pahoinvointia ei nähdä, YLE 2015.)

Mannerheimin lastensuojeluliiton 2014 vuoden raportista käy ilmi nuorten kovat suorituspainheet; he kokevat olevansa sopimattomia yhteiskuntaan ja jäävänsä ulkopuolelle. Oman paikan hakeminen ryhmässä on haastavaa ja varsinkin hiljaisemmat nuoret kokevat itsensä helposti epäsosiaalisiksi. Aikuisetkaan eivät tunnu kuuntelevan ja ymmärtävän heitä (Mannerheimin lastensuojeluliitto 2015, lasten ja nuorten puhelin.) Partion rooli monipuolisen harrastamisen ja sosiaalisten tilanteiden kohtaamispaikkana on äärimmäisen tärkeä monelle lapselle ja nuorelle; partiossa opitaan elämäntaitoja.

Partiossa keskitytään ihmiseen yksilönä. Nuorten pahoinvointi on yleistä Suomessa, eikä apua aina anneta tarpeeksi ajoissa. Partiolla onkin tänä päivänä enenevissä määrin merkittävä rooli esimerkiksi lasten ja nuorten sosiaalisessa vahvistamisessa. Se tarjoaa yhteisöllisyyttä, pitkäjänteistä toimintaa ja tasapainoa kiireiseen arkeen ollen samalla vertaiskasvattaja. Lisäksi partion linjaus päihteisiin on selvä ja se tarjoaa humalaa houkuttelevimpia elämyksiä ja kokemuksia kokeilunhaluisille nuorille. (Niilo-Rämä 2010, 33–34, 37.)

Partio pyrkii osaltaan edistämään myös rauhaa ja parempaa maailmaa, hyväntahtoisuutta, suvaitsevaisuutta, tasa-arvoa. Maailmaa ilman sotaa ja väkivaltaa. Partiossa opetellaankin lapsesta saakka toimimaan ryhmässä erilaisten ihmisten kanssa, sekä tutustutaan muihin kulttuureihin. Partioveljeys ylittää kansalliset rajat, joka on merkityksellistä tämän päivän terrorismin ja konfliktien keskellä. (Niilo-Rämä 2010, 33.)

Lisäksi lippukunta on lapsille helppo ja ensimmäinen paikka myös demokratiin ja yhteisten asioiden vaikuttamiseen. Partio opettaa aktiiviseen kansalaisuuteen ja omien mielipiteiden muodostamiseen ja niiden ilmaisemiseen. Lapset ja nuoret oppivat vaikuttamaan ja ottamaan vastuuta, sekä käsittelemään ja ymmärtämään yhteiskunnallisia asioita. (Niilo-Rämä 2010, 42.)

Myös ympäristö- ja globaalikasvatus, sekä ekologisuus ovat keskeisiä teemoja tänä päivänä. Aikamme suurimpia ongelmia on kuluttamishysteria ja ympä-

ristöongelmat. Partio herätteleekin pohtimaan esimerkiksi suomalaisen työn, lähiruoan sekä reilun kaupan merkitystä, näiden taustaa ja arvoa. Pienillä valinnoilla pystymme vaikuttamaan ja jokaisella on kannettavana vastuu luonnosta ja elinympäristöstämme. (Niilo-Rämä 2010, 38–40, 46.)

Lisäksi paneudun partion osallistavuuteen ja sosiaaliseen vahvistamiseen luvussa 5.4 osallistaminen ja osallisuus, sekä sen alaluvuissa.

5 SOSIOKULTTUURISUUS

5.1 Sosiokulttuurinen ajattelutapa

Sosiokulttuurisen työn ja -toiminnan taustalla on toisen maailmansodan jälkeen Ranskassa syntynyt sosiaalipedagogiikan suuntaus: sosiokulttuurinen innostaminen. Sen ydinajatuksena on saada ihmiset osallistumaan ja innostumaan oman elämänsä ja yhteisöjensä elämän aktiivisesta ja tiedollisesta rakentamisesta ja kehittämisestä. Sosiokulttuurinen innostaminen pohjautuu vapaaehtoisuustyöhön, josta se on kehittynyt ammattimaiseksi toiminnaksi. (Kurki 2000, 7–11.)

Sosiokulttuurinen ajattelutapa selkiytyy Kurjen käyttämän esimerkin kautta: Kolme opiskelijaa tuli suorittamaan työharjoitteluaan portugalilaiseen vankilaan, jossa oli levoton ja turvaton ilmapiiri niin työntekijöiden ja vankienkin välillä. Vaikean alun jälkeen toimintaa ja dialogia alkoi vähitellen syntyä koko yhteisön välille, kun keskusteltiin yhteisistä toiveista ja tarpeista. Hiljalleen perustettiin vankilan oma lehti, kirjasto ja erilaisia opintopiirejä. Yhteiset toiminnot loivat luottamusta vankien ja vartijoiden välille, synnyttäen omaa elämää elävän yhteisön. Toiminnan käynnistämiseksi tarvittiin vain ulkopuolisia innostajia. Myös opiskelijat jatkoivat yhteistä työtä vankilan kanssa vapaaehtoisina harjoittelunsa jälkeen. (Kurki 2000, 7–11.)

Sama sosiokulttuurinen ajatus piilee partiotoiminnassa, partiotoiminta ei ole vain yhden ihmisen laatima määritelmä, vaan vasta yhteinen tekeminen luo todellisen partion. Lippukunta eri-ikäisine partiolaisineen suunnittelee toimintaansa oman näköisekseen ja yhteisen tekemisen myötä syntyy lippukunnan omat vuosittaiset perinteet. Tehtävien ja pestien jakautuessa jokainen tuntee itsensä tärkeäksi tavoitellessaan yhteistä hyvää. Partiossa toteutuu yhteisöllisyys, innostaminen, osallistaminen, toimintaan sitoutuminen, eli sosiokulttuurisen toiminnan lähtökohdat.

5.2 Sosiokulttuurinen innostaminen

Käsitteenä innostaminen on laaja, eikä sitä voi määritellä yksiselitteisesti. Myös Kurki jättää termin määrittämiselle tarkoituksella tilaa, sillä innostaminen on kontekstiin, innostajaan ja toimintaympäristöön sidottua. Innostaminen on aina silti tarkoituksen mukaista toimintaa ja sille on asetettu tavoitteita, joita seuraavaksi esitellään. (Kurki 2000, 19–20.)

Innostamisella pyritään tukemaan ihmisten osallisuutta ja osallistavaa suunnittelua. Toiminnan käynnistäjänä on aina lopulta ihminen itse omassa yhteisössään. Lisäksi vahvistetaan ryhmään kuulumista: innostajan tulee hallita monipuolisia ryhmätyömenetelmiä ja käyttää niitä luovasti. Tavoitteena on aina lopulta tehdä innostaja tarpeettomaksi ja ryhmä itsessään jatkaisi toimintaansa itsenäisesti ja omaehtoisesti. (Kurki 2000, 23–24.)

Aivan sama malli on partiotoiminnassa: johtaja on toiminnan käynnistäjä ja suunnan näyttäjä, mutta ei ohjaa liian suoraan lapsia ja nuoria näyttämällä kaikkea eteen. Partion toimintaympäristö ja periaatteet ovat ihanteellisia innostamiselle, kun esimerkiksi tarpojen vartio saa ennen samoajiksi siirtymistään tehtäväkseen vaelttaa keskenään 20 kilometriä paikasta A paikkaan B. Aiemmin he ovat vaeltaneet yhdessä johtajiston ja lippukunnan kanssa ja he hallitsevat monia partiotaitoja. Tehtävän edessä he joutuvat yhdessä miettimään viisaimman reitin, ehkä vielä muuttamaan suunnitelmaa reitin varrella. He valitsevat sopivan paikan leirin pystytykselle ja jakavat vastuutehtäviä keskenään kartanlukijasta öisiin kipinämikkovuoroihin. Heidän johtajansa odottaa perillä, eikä puutu vaellukseen, kuin vasta vartion saavuttua perille hän purkaa nuorten kanssa koettelemuksen kokemukset.

J.V. Merino määrittää innostamiselle kaksi päätavoitetta: ensinnäkin innostamisella herätetään henkiin elämää siellä missä sitä ei ole. Tällöin innostamisella tuetaan aloitteellisuutta, itsenäistä toimintaa ja vastuunottoa (Kurki 2000, 23–25). Esimerkkinä tästä voisi olla partiojärjestön tavoite monikulttuurisuuden lisäämisestä toimintaansa. Pääkaupunkiseudulle perustettiin ensimmäinen englanninkielinen lippukunta, sekä pääkaupunkiseudun partioilaisten piiriin hallitukseen nimitettiin Nahla Hewidy monikulttuurisuusvastaa-

vaksi. Hän pystyy osin omakohtaisuutensakin kautta kehittämään partiota maahanmuuttajille ja suomen kieltä taitamattomille avoimemmaksi paikaksi. Hän on myös innostajan roolissa toiminnan käynnistäjänä. (Pääkaupunkiseudun Partiolaiset, 2015.)

Toisena ydintavoitteena innostamisessa Merinon mukaan on tukea ja saada liikkeelle jo olemassa olevia kykyjä yksilöltä ja ryhmältä. Se tapahtuu motivoimalla, vahvistamalla ja koordinoimalla yksilöiden ja ryhmien kykyjä ja voimia, sekä heidän osallistumista toimintaan. (Kurki 2000, 23–25.)

Tällaista innostamista löytyy erityisesti Partio kuntoon 2016 –projektista, joka tavoittelee uusien ja vanhojen partiolaisten mukaan toimintaan saamista, sekä sitä, että he jäisivät toimimaan partioon aktiivisesti. Projekti käynnistyy syksyllä 2016, mutta se on herätellyt jo Suomen Partiolaiset ry:ssä, piireissä sekä lippukuntatasollakin pohtimista toiminnan houkuttelevuudesta ja sen selkeyttämisestä. Kyvyt projektissa onnistumiseen kuitenkin löytyy juuri partiotoinnista itsestään ja heidän omasta aktiivisuudestaan, näitä ajatuksia heitä innostettiin kaivamaan Ratkaistaan partion suurin ongelma-kokoontumisessa 12.4.2015. (Ratkaistaan partion suurin ongelma, Suomen Partiolaiset, 2015.)

Esimerkiksi sosiaaliseen mediaan laitettiin liikkeelle haaste jakaa oma vanha partiokuva, liittäen siihen Muistatko vielä tämän partiohetken- tyyllisen tekstin sekä merkitä Partio kuntoon 2016 –kampanja . Idea on nostattaa nostalgisuutta, vedota tunteikkaisiin muistoihin ja houkutella takaisin toimintaan vanhoja partiolaisia.

Innostaminen on selkeästi siis kasvatuksellista toimintaa. Kasvatus ymmärtään ihmisten auttamiseksi toteuttamaan itseään ja elämäänsä täydellisesti kaikilla olemassa olon tasoilla. Ihminen elää elämäänsä tekemällä, oppimalla ja suunnittelemalla. Oma elämä on rakennettava joka päivä vuorovaikutussuhteissa sekä sosiaaliseen, kulttuuriseen että luonnon ympäristöön. (Kurki 2000, 41–42.)

5.3 Sosiokulttuurinen toiminta

Sosiokulttuurisen toiminnan lähtökohtana on huomioida ihmiset itsessään persoonallisina yksilöinä heidän elinympäristössään. Tavoite on avata ihmisten silmät heidän omille vahvuuksilleen, sekä vaikuttamismahdollisuuksilleen saaden heidät liikkeelle. He havaitsevat, että aktiivisesti osallistumalla he pystyvät vaikuttamaan omaan elämäänsä, elinympäristöönsä sekä yhteiskuntaankin. Sosiokulttuurisen innostamisen idea on luoda dynaamisia ja aktiivisia metodeja ja tekniikkoja, jotka luovat mahdollisuuksia ihmisten osallistumiselle ja heidän keskinäiselle vuorovaikutukselle. (Kurki 2000 89–91.)

Sosiokulttuurisessa toiminnassa voidaan innostaa monella tapaa: sosiaalisesti, yhteisöllisesti tai vaikka urheilullisesti. Tavoite on kuitenkin aina saada ihmiset liikkeelle ja kohti jotain tavoitetta. Sopivat innostamisen menetelmät perustuvat ihmisten omiin tarpeisiin ja kiinnostuksen kohteisiin, ne ovat motivoivia ja niillä on yhteys ihmisten arkeen. Tällöin ne luovat kehittymisen mahdollisuuden ja tukevat yhteisöllisyyttä. (Kurki 2000 89–91.)

Sosiokulttuurisessa työssä käytetyt luovat menetelmät istuvat myös osiltaan hyvin partiotoimintaan; ikäkausiohjelmissa hyödynnetäänkin esimerkiksi draamaa, musiikkia ja kädentaitoja partiotaitojen lisänä. Mutta näitä voisi tuoda partiotoimintaan enemmänkin. Nämä vaativat ryhmänjohtajalta luovien taitojen hallintaa ja itsestä lähtevää luovuutta.

Monet sosiokulttuurisessa toiminnassa käytettävät harjoitteet toimisivat partiotoiminnassa esimerkiksi virittäytymällä kokouksen aiheeseen. Esimerkiksi kokouksen alussa ennen aiheen kertomista ohjaaja voisi jakaa lapset pareihin: jollain parilla toiselta peitetään silmät, ja toinen on hänen opastaja, toiselta parilta ohjattavalta peitetään korvat, kolmannelta sidotaan kädet. Ohjaaja vie heidät ulos ja antaa tietyn verran aikaa ja tehtäväksi hakea luonnosta jotain: mahdollisimman pyöreä kivi, luontoon kuulumaton asia ja niin edelleen. Lopuksi parit palaavat kololle, jossa puretaan yhdessä miltä tuntui olla autettava ja auttaja. Tässä vaiheessa lapset ovat jo pystyneet asettumaan konkreettisesti toisen ihmisen asemaan, kun kokousta jatketaan yhdessä samalla

auttamisen teemalla, etsien esimerkiksi aiheeseen liittyviä uutisia viikon lehdistä.

Myös draaman käyttäminen partiossa toimii. Esimerkiksi jos kokouksen aiheena on ollut joka miehen oikeudet, voitaisiin lapset jakaa muutamaaan ryhmään ja heitä ohjeistaa tekemään kokouksen aiheesta pieni näytelmä. Ohjaaja seuraa ryhmien työskentelyä, antaa tarvittaessa pieniä ideoita tai aiheen, mutta ei ala varsinaisesti ohjaamaan ja antamaan rooleja.

5.4 Osallistaminen ja osallisuus

Sosiokulttuurisen työn osallistamisen käsitteellä tarkoitetaan toimintaa, minkä suunnitteluun ja tavoitteiden asettamiseen otetaan nuoret mukaan. Tällöin nuorten motivaatio on korkeampi, koska he sitoutuvat toimintaan. He kokevat asian omakseen ja tärkeäksi saadessaan vastuuta ja mahdollisuuden vaikuttaa asioihin aidosti. Ohjaaja on vain taustatukena ja rohkaisemassa ideoiden toteuttamista. (Mannerheimin lastensuojeluliitto, nuorten osallistava koulu-tus.)

Puolestaan tutumpaa termiä osallistuminen käytetään kansalaisten demokraattista roolia koskevassa keskustelussa. Osallistumiseen kuuluu kolme ulottuvuutta: sosiaalinen, toiminnallinen ja kansalaisosallistumisen ulottuvuus. Sosiaalinen ulottuvuus toteutuu vain, jos toiminnassa on mukana useita ihmisiä. Toiminnallisuus puolestaan kuvaa osallistumista lähtökohtaisesti aktiivisena toimintana. Kansalaisosallistuminen nähdään mahdollisuutena osallistua yhteisten asioiden hoitamiseen. (Jelli, sanasto.)

Näiden kautta voidaan määritellä osallisuus tunteeksi ja tavoitteeksi yhteisessä toiminnassa, sekä yhteisön jäsenenä olemiselle. Tähän pyritään myös partiossa. Partiolainen oppii hahmottamaan, miten yhteiskunta Suomessa toimii ja omaksuu käyttäytymisnormit ja vaikuttamisen mahdollisuudet. Samalla hän muodostaa omaa maailmankuvaansa ja kypsyy itsenäisesti ajattelevaksi kansalaiseksi. Hän löytää oman tapansa elää ja edesauttaa mahdollisuuksiensa mukaan yhteiskuntaamme paremmaksi paikaksi elää.

5.4.1 Osallisuuden toteutuminen partiossa

Osallisuuden toteutuminen käytännössä partiotoiminnassa on kiinni aikuisten asenteista. Johtajan tulee edistää lasten osallisuutta ja luoda heille mahdollisuus vaikuttaa. Lisäksi osallisuuden edistäminen on demokratiakasvatusta. Kun lapset havaitsevat, että heidän mielipiteitään kuunnellaan ja niillä on merkitystä, kasvaa heistä todennäköisemmin yhteiskunnastaan kiinnostuneita aktiivisia kansalaisia. Lasten osallistaminen toiminnan suunnitteluun ja toteutumiseen lähtee pienistä asioista, kuten iltanuotion ohjelman sisällön suunnittelusta sekä siellä itse esiintymisestä. (Partiojohtaja, saavatko lapset olla osallisia partiossa.)

Rauna Nerelli partiojohtajan roolissaan kertoo yllättyneensä, kun hän kyseli ja kuuli lasten aivan realistisia toiveita partiotoiminnasta: lapset toivoivat lisää suunnistusta ja puukonkäyttöä, sekä aitoja vaelluksia. Vielä kun aikuinen pystyy toteuttamaan lasten toiveita, lapset huomaavat heidän mielipiteellään olevan merkitystä ja he osaavat jatkossakin vaikuttaa heille merkityksellisiin asioihin. Partio on demokratiakasvatusta parhaimmillaan Nerelli summaa: Osallisuuden toteutuminen käytännössä ikäryhmien toiminnassa riippuu siis pitkälti ryhmänjohtajasta ja siitä, millaisia toimintamalleja hän on omaksunut lippukunnassa ja omassa partioidentiteetissään. Osallisuuden toteutuminen on iskostettu partion kasvatustavoitteisiin sekä YK:n lapsen oikeuksiin: lapsella on oikeus olla aktiivinen omassa ympäristössään. Lippukuntien tehtävä on toteuttaa sitä parhaimmalla katsomallaan tavalla. (Partiojohtaja, saavatko lapset olla osallisia partiossa.)

Mitä pienempi lippukunta, sitä osallistavampaa toiminta on peruslähtökohdiltaan, komppaa myös haastatteleman Kokko- Poikien lippukunnanjohtaja Sini Liukkonen. Pieni parinkymmenen hengen yhdistys selviää vain johtajien ollessa aktiivisesti kosketuksissa koko toimintaan. Tällöin lapset ja nuoretkin saavat läheisemmän käsityksen kaikista tapahtumista ja muista toiminnoista. Myös johtajien ikä tuntuu vaikuttavan lasten ja nuorten osallistamiseen: keski-ikä yläpuolella olevat johtajat ovat usein kaavoihin kangistuneita, lisäksi osallistaminen on otettu vahvemmin huomioon vasta uudessa partio-ohjelmassa. Alaikäiset johtajat taas eivät omaa tarpeeksi kokemusta, jotta he

osaisivat ottaa osallistamisen toiminnassa huomioon. Johtajat huomaavat osallisuuden merkityksen yleensä 20 ikävuoden tienoilla, jolloin johtajalla voi olla jo itsevarmuutta toteuttaa partio-ohjelmaa osallistavammin. (Liukkonen 2015.)

Partio-ohjelma ei oikeastaan käsittele sitä, miten ohjelmaa kannattaa vetää, vaan se tarjoaa valmista ohjelmaa, Liukkonen jatkaa. Ohjelman toteutus partiomaisesti jää kokonaan johtajan vastuulle. Jos johtajan mielestä matka on päämäärää tärkeämpi, ohjelmalla on potentiaalia olla paljon osallistavampaa. (Liukkonen 2015.)

Osallisuuden merkitykseen ja sen toteutumiseen yhteiskunnassa ja partiossa ottaa kantaa myös artikkeli Nuoret ovat parhaita tulevaisuuden tutkijoita. Lauri Relanderin mukaan nyky-yhteiskunnassa vallitsee liiallinen kilpailun ja voittamisen kautta menestymisen vietti, johon lapsia ja nuoria valmennetaan. Tällainen rakenne jättää ulkopuolelle liian monta yksilöä; partio sen sijaan kannustaa yhteisen tekemisen ja onnistumisen kautta saavutettuun voittoon. Partion menetelmät rakentavat sosiaalista luottamusta nuorten välille ja tämä heijastuu myös tulevaisuuden yhteiskuntaan. Nuorille tulee antaa valta luoda oma maailma, eikä ottaa pureksimatta tämän sukupolven maailmaa, summaa Lauri Inkovaara. (Tutkimus: nuoret ovat parhaita tulevaisuuden tutkijoita, Suomen Partiolaiset 2014.)

Samoin kokee Suomen Partiolaisten puheenjohtaja Anna Munsterhjelm (Iso-Ettala 2015):

Nuoret ovat fiksuja, osaavia ja kokeilunhaluisia. Aikuisten ongelma on, ettei anneta nuorille tilaa, vaan varmistellaan liian pitkälle, jolloin nuorten motivaatio kuolee. Nuoria kiinnostaa vastuunkanto, mutta keinot ovat erilaisia.

5.4.2 innostamista ja osallistamista varjoteatterin avulla

Kävin Kokko- Pojat lippukunnan seikkailijaryhmän kokouksessa vetämässä lapsille varjoteatterityöpajaa. Halusin kokeilla miten luova toiminta osallistaa

ja innostaa lapset partioympäristössä. Odotuksieni mukaisesti lapset ottivat työpajan innolla vastaan ja alkoivatkin heti ohjeistukseni jälkeen tehdä mielikuvituksellisia varjoteatterinukkeja kartongista ja kehittivät yhdessä tarinan juonta esitykseen. Oli ilo seurata heidän oma-aloitteista yhteistyötään ja ainoin heille tilaa siirtyen itse takavasemmalle virittämään lakanaa ja lampua heidän johtajansa kanssa. Esityksestäkin tuli aivan heidän näköisensä ja kaikki pääsivät estradille. Huomasin myös, että yhdelle ujommalta vaikuttaneelle lapselle tällainen esiintyminen oli helppoa, kun hän pystyi esiintymään turvallisesti lakanan takaa varjonukella.

Havaitsin tämän tyyppisen luovan työskentelyn olevan heille partion kautta uutta. Aiemmin he olivat partiossa esimerkiksi piirtäneet tai askarrelleet tauluja joka miehen oikeuksista tai tehneet omalle ryhmälleen kankaan viirin. Lapset kommentoivat ääneen kuinka hauskaa tämä teatteri on, ja ihmettelivät mikseivät he olleet aiemmin tehneet tällaista partiossa.

Kokko- Poikien lippukunnanjohtaja kommentoi, että johtajan henkilökohtainen kiinnostuminen vaikuttaa luovuuden määrän luonnollisesti: taideaineiden opettaminen ei innosta, jos ei ole omia taitoja. Musiikin käyttökin riippuu vahvasti lippukunnan iltanuotioperinteistä ja tapahtumien määrästä, jossa teatteria voisi enemmän käyttää, kuten lippukunnan joulujuhlasta. Partiojohtajan kursseilla luovien menetelmien käyttöä opetetaan rajallisesti: kursseilla saat- taan kyllä olla osuus, jossa on mahdollisuus oppia jonkun luovan menetelmän avulla. Esimerkiksi harrastaa käsitöitä tai vaikka suunnitella iltanuotio- ohjelmaa. Nämä kehittävät kyllä henkilökohtaista luovuutta, mutta niitä saat- taan olla vaikea käyttää hyväkseen ryhmänjohtajana.

Luova henkilö voi kuitenkin vetää ihan tavallista partio-ohjelmaa luovien mene- telmin, jolloin se tuo oppimiseen erityistä vivahdetta, mutta luovuuden harjoit- taminen ei ehkä itsessään kasvata merkittävästä partio-ohjelman sisältöä. Pienen määrän luovuttaa saisi kyllä aina integroida toimintaan, jolloin lapsien oppimismahdollisuudet kasvavat, Liukkonen kommentoi.

(Liukkonen 2015.)

5.5 Fasilisointi

Sosiokulttuurisessa toiminnassa puhutaan myös fasilisoinnista, millä tarkoitetaan latinankielestä johdettuna helpotusta ja helpottamista. Sosiokulttuurisen toimijan helpottamisen tehtävä liittyy siis ryhmän organisoimiseen, toiminnan välittämiseen ja suunnitteluun, sekä luovuuden herkistämiseen, jotta yhteinen päämäärä saavutettaisiin helpommin. Fasilitaattori selkeyttää yhteisiä tavoitteita ja edesauttaa ajatusta siitä, että on olemassa yhteisiä intressejä, jotka yhdistää ihmisiä toisiinsa ja yhteiskuntaan. (Eskola ja Kurki 2001, 83–84.)

Samaan ajatukseen kasvatuksellisesti tähtää Brasilialaisen kasvatustieteilijä Paulo Freire. Hänet tunnetaan vapautuksen/sorrettujen pedagogiikasta, joka vie eteenpäin Aristoteleen ajatusta siitä, että olemme humaaneja silloin kun olemme vapaita, mutta todella vapaita olemme vasta sitten, kun meillä on mahdollisuus tehdä valintoja. Freire kritisoi koulumaailman ”tallettavaa kasvatusta”, jossa oppilaat tallentavat muistiinsa opettajan opetukset. Sen sijaan hän korostaa ”problematisoitavaa kasvatusta”, jossa opettaja on ennemmin oppilaiden yhteistyökumppani. Tallettava kasvatustapa on yksi sorron välineistä, mutta problematisoiva kasvatustapa johtaa vapautukseen. Vapautus lähtee ymmärryksestä. Kasvatuksen tulee olla tie maailman muuttamiseen paremmaksi. (Väänänen 2005, Sorrettujen pedagogiikka.)

Freiren filosofia pyrkii muuttamaan ihmisten passiivisuudesta aktiivisuudeksi, mutta ensin heidän on saavutettava tietoisuuden taso. On pureuduttava ja havahduttava jokapäiväisen elämän ongelmiin, eli tulla niistä tietoisiksi, jolloin ryhdytään toiminnan ja dialogin kautta luomaan yhdessä parempaa huomista. Valmiita vastauksia ei luonnollisesti tähän ole, ja siksi Freiren kasvatustieteilijä onkin kritisoitu. (Kurki 2000, 38–40.)

Freirelaisiä metodeja voidaan suhteuttaa myös partion kasvatustapaan. Partiolaisista kasvatetaan aktiivisia ja itsenäisesti ajattelevia yhteiskunnan jäseniä, he opettavat ja oppivat itseltään ja toisiltaan yhdessä kokeilemalla ja erehtymällä, eikä kuuntelemalla partiojohtajalta. Aikuinen ei ole kaikki tietävä ja erehtymätön, joka sanelisi toiminnan omaehtoisesti. Fasilitaattorina partiojohtaja ruokkii lasten ja nuorten omaa kosketuspintaa asioihin, herättelee

ajattelemaan kriittisesti ja rohkaisee kokeilemaan. Hän ei anna valmiita ratkaisuja, vaan tukee, kannustaa ja toimii innostajana.

6 Partio kasvattajana

6.1 Partion kasvatukselliset tavoitteet

Partiotoiminnan yhtenä ydinajatuksena on tukea yksilön kasvua toimimaan aktiivisesti ja vastuuntuntoisesti suhteessa itseen, toisiin ihmisiin sekä luontoon ja ympäristöön, linjaa Partiojohtajan käsikirja. Kasvatustavoitteet tekevät toiminnaksi sen, mitä B-P tahtoi partion tehtävän olevan: yritä jättää maailma vähän parempana paikkana kuin sen löysit (Niilo-Rämä 2010, 35).

Partiossa yksilö kehittää itseään jatkuvasti ihmisenä pyrkien tasapainoiseen ja monipuoliseen elämään. Hän rakentaa omaa identiteettiään ja elämäntapojensa ja hänelle muodostuu käsitys eettisesti oikeasta ja väärästä. Partiolainen on myös aktiivinen, hän tarttuu toimeen ja ratkaisee pulmatilanteet luovasti sekä suhtautuu tulevaisuuteen toiveikkaasti ja tavoitteellisesti. (Niilo-Rämä 2010, 98–100.)

Tavoitteena on myös lojaali suhtautuminen toisiin ihmisiin; partiolainen auttaa ja huolehtii itsensä lisäksi myös muista ihmisistä joka tilanteessa, sekä arvostaa erilaisuutta. Taito toimia monenlaisten ihmisten kanssa vaatii hyvää tilannetajua ja kykyä ilmaista itseään ja ajatuksiaan tilanteeseen sopivalla tavalla. Partiolainen ymmärtää, että yhdessä saadaan enemmän aikaan, kun olemme reiluja ja oikeudenmukaisia toisillemme. (Niilo-Rämä 2010, 98–100.)

Yhteiskunnallisesti partiolainen on kiinnostunut arkielämän asioista ja pyrkii vaikuttamaan niihin omalta taholtaan. Hän on aloitteellinen ja vastuullinen ollen osa yhteisöä ja yhteiskuntaa ja hän puuttuu epäkohtiin ymmärtäen miten päätöksenteko rakenne toimii Suomessa. Myös muut kulttuurit kiinnostavat partiolaista ja hän osaa arvostaa niitä. (Niilo-Rämä 2010, 98–100.)

Suhde ympäristöön on myös tiivis. Luonnollisesti partiolainen kunnioittaa ja tuntee luontoa, hän osaa liikkua ja toimia erilaisissa ympäristöissä. Hän on myös kiinnostunut asuin- ja elinympäristön siisteydestä ja hyvinvoinnista; partiolainen tiedostaa olevansa osa ihmiskuntaa ja kantaa globaalia vastuuta luonnon säilymisestä tuleville sukupolvillekin. (Niilo-Rämä 2010, 98–100.)

Partion on kasvatukselliset tavoitteet voidaan tiivistää siis partiolaisten tunnettuun sanontaan: aina valmis. Partiolainen on kiinnostunut ympärillään tapahtuvista asioista ja tarttuu toimeen positiivisella asenteella: pitää yrittää kaikkensa vaikkei olisikaan mestari. Robert Baden-Powell onkin todennut partiolaisen asenteen haasteisiin osuvasti: *”mikä on vaikeaa, voidaan tehdä heti. Mikä on mahdotonta, vie vähän enemmän aikaa.”*

Partion kasvatustavoitteissa on selkeää yhtymäpintaa Freiren pedagogiikan kanssa: ihmiset on kasvatettava passiivisuudesta aktiivisiksi, itsenäisesti ajatteleviksi kansalaisiksi. Se tapahtuu vain oman toiminnan ja erehdyksen kautta oppimisella, eikä ”sortamalla” tallettavalla kasvatuksella. On jätettävä tilaa yksilön kriittiselle pohdinnalle ja omalle havainnoimiselle. Tällöin on saavutettavissa tietoisuuden taso, josta lähtee toimiminen muutoksen eli paremman huomisen puolesta. (Kurki 2000, 38–40.)

6.2 Partio sosiaalisena vahvistajana

Sosiaalisella vahvistamisella korvataan termit syrjäytyminen ja syrjäytymisen ehkäisy. Sillä tarkoitetaan toimintaa, mikä tukee nuorten elämäntaitojen kehittymistä ja toiminta on usein kohdennettua juuri syrjäytymisen vaarassa oleviin nuoriin. Nuorisolain mukaan sosiaalisen vahvistamisen tavoitteena on saada nuori mukaan yhteisölliseen toimintaan ja aktiiviseksi kansalaiseksi. (Suomen Nuorisokeskus, sosiaalinen vahvistaminen.)

Partiolla on tärkeä osa olla toimijana nuorten sosiaalisessa vahvistamisessa. Parhaimmillaan partio on nuorelle elinikäinen harrastus, joka tarjoaa yhteisön, johon nuori tuntee kuuluvansa ja jossa hän voi kasvaa yksilönä ja yhteiskunnan jäsenenä. Partion merkittävä yhteiskunnallinen rooli huomioitiin 2015 helmikuun lopulla näyttävästi: Suomen Partiolaisten valtakunnallinen nuorten syrjäytymistä ehkäisevä hanke valittiin vuoden 2016 yhteisvastuukeräyksen kohteeksi. (Partio on valittu yhteisvastuukeräyksen kohteeksi 2016, Suomen Partiolaiset 2015.)

Kasvussa oleva jäsenmäärä kertoo järjestön puheenjohtajan Anna Munsterhjelmin mukaan siitä, kuinka yhteiskunnassa on enenevässä määrin tarvetta juuri partionkaltaiselle yhteisölliselle toiminnalle. Yhteisvastuukeräyksen varoilla järjestö pystyy entistä paremmin tarjoamaan lapsille ja nuorille hyvän harrastuksen ja turvallisen yhteisön, johon kuulua. Järjestö aikoo lahjoitusvaroilla panostaa erityisesti uusien toimintamuotojen kehittämiseen ja kokeilemiseen, tavoitteenaan saada partiotoimintaan mukaan vaikeasti tavoitettavia nuoria. Myös sisupartiolaisten eli erityistukea tarvitsevien ja kehitysvammaisten partiotoimintaan tahdotaan panostaa entistä enemmän. Suomen Partiolaiset uskovat valtakunnallisena nuorisojärjestönä pystyvänsä vastaamaan koko Suomea koskeviin ongelmiin kuten nuorten syrjäytymiseen. (Suomen Partiolaiset, 2015. Partio on valittu yhteisvastuukeräyksen kohteeksi 2016.)

Partion kaltaista sosiaalista turvaverkkoa ja kasvattajaa tarvitaan selvästi yhteiskunnassamme. Jo peruskouluikäisen syrjäytymisvaaran perään kuuluttaa Kalle Kiili Aamulehden kolumnissaan, jossa hän ehdottaa peruskoulun oppiaineeksi elämäntaito-oppia. (Kiili, 2015)

Kiilin ehdottamassa elämäntaito-oppiaineessa opetettaisiin ensimmäiseltä luokalta lähtien käytännönläheisesti esimerkiksi tekojen ja valintojen seurauksia ja vastuunkantoa niistä. Lisäksi lapsia ja nuoria kannustettaisiin pohtimaan yhteiskunnan rakennetta, toimivuutta ja omaa osaansa siinä. Lapsille opetettaisiin alusta saakka löytämään aito ilo ja motivaatio tehdä asioita, sillä sen löydyttyä muidenkin kouluaineiden oppiminen pystyy vasta alkamaan. Oppiminen ei tapahdu pakottamalla. Elämäntaitoa ei Kiilin mielestä opita nykyisellä opetusmenetelmällämme, eikä vastuuta opita kantamaan, ellei sitä osata tai haluta opettaa jo kotona. Tällöin syrjäytymisen riski kasvaa jo varhaisessa vaiheessa. (Kiili, 2015)

Partiotoiminnasta voitaisiin suoraan ottaa vaikutteita koulumaailmaan, sillä juuri partiotaitoja tarvitaan elämässä ja yhteiskunnassa pärjäämiseen. Lisäksi partion kasvatustavoitteet linkittyvät suoraan sosiaalisen vahvistamiseen: partiolainen oppii pitämään itsestään huolta ja hänellä on välineitä käsitellä elämässään pettymyksiä ja ongelmatilanteita.

Partiolainen pyrkii kaikin puolin monipuoliseen ja tasapainoiseen elämään, lisäksi hänellä on itseluottamusta ja positiivinen suhtautuminen tulevaisuuteen tiivistää Myllärinen osuvasti. (Myllärinen 2015, 27.)

6.3 Kaikille avoin partio

Jokainen nuori taustastaan tai kansallisuudesta riippumatta tarvitsee ystäviä ja kaverisuhteita. On havaittu, että erilaiset nuoret solmivat helpommin toistensa kanssa kaveri- ja ystävyys-suhteita, kuin muodostaa tasavertaista kaveripiriä suomalaisten nuorten parissa ja saada hyväksynnän omana itsenään. Puolestaan nuoret, joilla on vahva itsetunto ja jotka kokevat tulevansa hyväksytyksi omana itsenään, tutustuvat luontevasti ja oma-aloitteisesti toisiin nuoriin rohkeasti. Kansalaistoimintaa siis tarvitaan luomaan ja kehittämään matalakynnyksisiä toiminta-areenoita, jotka rohkaisevat myös ujompia ja syrjään vetäytyvämpiä nuoria tutustumaan uusiin ihmisiin. (Harinen, Honkasalo, Souto ja Suurpää 2009, 96–97.)

Tällainen toiminta-areena voisi olla juuri partio. Partion osallistava toimintamalli olisi ideaali maahanmuuttajien kotouttamista ja sopeutumista ajatellen. Heidät huomioitaisiin persoonallisina yksilöinä ja esimerkiksi suomen kielen osaamattomuuden sijaan keskityttäisiin taitoihin mitä heillä jo on. Osallistettaisiin heidät mukaan toimintaan ja vahvistettaisiin ryhmään kansallisuudesta ja taustasta riippumatta. Vielä partio ei ainakaan tilastollisesti ole kovin monikulttuurinen, vaikka partio onkin kaikille avoin uskonnosta ja poliittisista taustoista riippumatta. (Mainio 2014.)

Monikulttuurisuuden lisäämistä partiossa komppaa Suomen Partiolaisten puheenjohtaja Anna Munsterhjelm, joka aikookin kehittää maahanmuuttajien osallisuutta partiossa puheenjohtajakaudellaan. Partioliiikkeen on pysyttävä yhteiskunnan muutoksissa mukana: esimerkiksi Helsingissä joka viides alle kouluikäinen lapsi puhuu äidinkielenään muuta kuin suomea tai ruotsia. Partio voisi olla koko maahanmuuttajaperheen yhteinen harrastus, jossa tutustutaan suomen luontoon ja laitetaan retkiruokaa, toteaa Munsterhjelm. (Mainio 2014.)

Pääkaupunkiseudun partiolaisten piirin hallitukseen valittiinkin 2015 vuoden helmikuussa Nahla Hewidy, joka monikulttuurisuusvastaavana luotsaa myös piirin monikulttuurisuusryhmää. Hän kokee tärkeäksi, että jokainen voisi kokea partion omaksi harrastukseksi, eikä jäisi ulkopuolelle. Monikulttuurisuus voisi olla partion aarre. Pääkaupunkiseudulla lapset ja nuoret ovat monikulttuurinen joukko, ja jotta he löytäisivät partioon, on sen eteen tehtävä töitä, piirin varajohtaja lisää. (Pääkaupunkiseudun Partiolaiset, Nahla Hewidy valittiin pääkaupunkiseudun partiolaisten piirihallitukseen.)

Samoin Uudenmaan Partiopiirissä monikulttuurisen toiminnan lähtökohtana maahanmuuttajat eivät ole vain toiminnan kohderyhmänä, vaan tasavertaisesti mukana toiminnassa päätöksenteosta alkaen. Piirin edustajan Emmi Uutelan mukaan monikulttuurisuus vaatii partiossa paljon työtä, eikä se tule itsestään. Uudenmaan partiolaisten SCOUTTI2-projekti on pyrkinyt lisäämään partion monikulttuurisuutta ja siinä onnistunutkin: maahanmuuttajataustaisia vapaaehtoisia on saatu mukaan monenlaisiin pesteihin, ja monikulttuurisille Kämppeileireillekin on osallistunut yli parisataa maahanmuuttajaa. (Hopeakoski, 2014. Uusimaa toivoo monikulttuurisuuden edistämistä.)

Mutta pienemmässä lippukunnassa monikulttuurisuuden toteuttaminen on haastavaa, kommentoi haastattelemani Sini Liukkonen Kokko- Poikien lippukunnanjohtajana. Hän on varma, että maahanmuuttajiaakin kiinnostaisi liittyä mukaan partioon, jos vain heihin otettaisiin yhteyttä ja tarjotaan mahdollisuutta. Erityisryhmien pyörittäminen kannattaisi kuitenkin toteuttaa suuremmassa mitakaavassa, jotta siitä olisi hyötyä ja se muuttuisi jatkuvaksi toiminnaksi: lapsista kasvatetaan johtajia, jotka johtavat taas nuorempia ryhmiä. Tällaisen pitkäjänteinen toteuttaminen on kuitenkin erittäin haastavaa alle 70 hengen lippukunnalle. (Liukkonen 2015.)

Ylipäättään monikulttuurisempi partiotoiminta alkaisi siitä, että johtajat tutustuisivat maahanmuuttajien lähtömaan (partio)kulttuuriin. Se voisi edistää ymmärrystä sekä kulttuurista, lasten odotuksista partiotoiminnasta, että ryhmälle sopivan toiminnan soveltamisesta. Tämä auttaisi myös lasten sitouttamisessa harrastukseen useammaksi vuodeksi. (Liukkonen 2015)

6.4 Vapaaehtoistyön merkitys partiossa

Ilman vapaaehtoisia ei olisi partiotoimintaa. Viikoittaiset ryhmien kokoukset, isommat ja pienemmät leirit ja retket, sekä partiotaitokisat kaikkine tapahtumineen vaatii tekijöitään; koko partiotoiminta pyörii täysin paikallistason nuorten ja aikuisten voimin. Vapaaehtoiset vetäjät mahdollistavat laadukkaan partiotoiminnan jatkumon järjestäessään lapsille ja nuorille ohjelmaa, tarjoten heille ainutlaatuisia ja monipuolisia elämyksiä ja kokemuksia. (Suomen Partiolaiset, 2014. Tutkimus: partiolaiset tekevät vuosittain.)

Partion vapaaehtoisten työpanos vastaa tunteina vuositason 1800 kokopäivätoimisen nuorisotyöntekijän työpanosta, kertoo 16.7.2014 julkistettu Suomen Partiolaisten tutkimus. Se osoittaa partion suuren kasvatusvastuun kodin ja koulun lisänä, toteaa Suomen Partiolaisten entinen puheenjohtaja Harri Lämsipuro. Hän korostaa myös sitä, että aikuinenkin saa paljon irti toimissaan vapaaehtoisena partiossa: tarjolla on innostavia ja monipuolisia tehtäviä, joissa pystyy kehittämään itseään. (Tutkimus: partiolaiset tekevät vuosittain, Suomen Partiolaiset, 2014.)

Etenkin suurleirit ja jamboreet vaativat onnistuakseen useiden satojen vapaaehtoisten työpanoksen. Esimerkiksi Roihulle, kesällä 2016 järjestettävälle 15 000 partiolaisen Finnjamboreelle, on leirinjohtajan Jaakko Piitulaisen mukaan tarjolla lukuisia vastuutehtäviä. Näistä pesteistä löytyy jokaiselle sopivia haasteita ja mahdollisuuksia itsensä kehittämiseksi uusilla osaamisalueilla. Esimerkiksi suurleirin johtajana toimiminen on Piitulaisen vastuullinen vapaaehtoispesti. (Tutkimus: partiolaiset tekevät vuosittain, Suomen Partiolaiset, 2014.)

Juuri partion kautta kokee saavansa eväitä tulevaisuuteensa Pohjanmaan Partiolaisten piirin viestintäryhmä. He pääsevät kehittämään ja hoitamaan piirin sisäistä ja ulkoista viestintää, sekä pistävät piirin suurleireille pystyyn leirichatin leirilehden ja –videon tuottamisen lisäksi. Myös sosiaalinen media, esimerkiksi Facebook ja Instagram ovat aktiivisessa käytössä Pohjanmaan partiolaisilla. Tehtävien ollessa itselle mieluisia, kokevat vapaaehtoiset työnsä pyyteettömäksi. (Siren, Takala ja Tuhkasaari, 2015)

7 KULTTUURITUOTTAJA PARTIOTOIMINNAN KEHITTÄJÄNÄ

7.1 Kulttuurituottaja ammattina

Kulttuurituottajat toimivat työelämässä hyvin laajalla kentällä ja työskentelevät eri nimikkeillä. Esimerkiksi työnimikkeenä voi olla tuottaja, projektikoordinaattori tai –assistentti, toiminnanjohtaja, järjestötyöntekijä, tai vaikka kulttuuri- ja nuoriso-ohjaaja. Työympäristöt vaihtelevat aina teatterimaailmasta taiteen ja musiikin pariin, erilaisiin tapahtumiin ja festivaaleihin, kaupunkien ja kuntien palveluihin, sekä kolmannen sektorin järjestöihin eri kohderyhmien pariin. (Mäkelä ja Piilinen 2008, 40–47.)

Kulttuurituottajan ydinosamistavoitteita ovat projektinhallinnan taidot, erinomaiset vuorovaikutustaidot, sekä ansaintalogiikan ymmärtäminen kulttuurialalla. Lisäksi koulutusohjelmaan on sisällytetty sosiokulttuurisen työn perustaa, mikä tuo erityistä osaamista kolmannen sektorin työmahdollisuuksiin. (Seinäjoen Ammattikorkeakoulu, opetussuunnitelma.)

Kulttuurituottajalla olisi ammattitaidoltaan varmasti paljon annettavaa partio-toimintaan. Suomen Partiolaisten puheenjohtaja Anna Munsterhjelm linjaa blogissaan partiojärjestön nykytilannetta:

Tässä järjestössä tarvitaan suuria muutoksia. Meillä on monta hyvää projektia, uutta avautusta, toimivaa ryhmää ja sujuvaa käytäntöä, mutta kokonaisuus on sekava ja sekaisin. Meidän on muutettava asennettamme, toimintatapojamme ja organisaatiotamme, jotta voisimme tehdä ja tukea partiota paremmin – sekä säilyttää hermomme ja järkemme. (Munsterhjelm 1.3.2015)

Liukkosen mukaan jokaisen suuren järjestön ongelma on se, että radikaaleja uudistuksia ei uskalleta tehdä, jonka seurauksena järjestö on vaarassa jäädä ajastaan jälkeen. On pelko, että partiolle käy niin ennemmin tai myöhemmin. (Liukkonen 2015.)

Taitoja organisaation hallinnoimisen avuksi löytyisi varmasti kokeneelta kulttuurituottajalta. Elina Saksala linjaa tuottajan käsikirjassa, kuinka hyvin toimi-

vassa organisaatiossa on oltava selkeä työnjako ja yhteiset pelisäännöt. Johtamisen tulee tapahtua oikeudenmukaisesti ja tasapuolisesti, sekä vuorovai-
kutuksen on oltava avointa, mikä luo rehdin ilmapiirin. Lisäksi johtajan on
huolehdittava siitä, että kaikki tuntevat perustehtävänsä ja työskentelevät nii-
den mukaisesti. Tärkeää on myös asettaa mielekkäitä organisaation strategi-
an mukaisia tavoitteita. Ilman selkeitä ja sopivan haastavia tavoitteita toiminta
ei etene toivotulla tavalla. (Saksala 2015, 43–44.)

Seuraavissa kappaleissa avataan kulttuurituottajan osaamisalueita suhteutet-
tuna partion toimintaympäristöön.

7.1.1 Projektinhallinnan taidot

Projektiksi voidaan määritellä esimerkiksi jokin tapahtuma työvaiheineen:
sillä on alku ja loppu, lisäksi se on rajattu kokonaisuus. Kulttuurituottajan
työ on usein projektiluontoista, eli oleellista on hallita projektinhallinnan tai-
toja, joihin lukeutuu etenkin organisointikyky ja resurssien hallinta. Näitä ai-
toja tarvitaan toiminnassa ja tavoitteissa onnistumiseen. Projektin etenemi-
nen ja toteuttaminen vaatii suunnittelua, ennakointia ja tavoitteiden asetta-
mista. Projekti täytyy aina aikatauluttaa, budjetoida ja käytettävissä olevan
työvoiman osaaminen ja motivaatio täytyy suhteuttaa toisiinsa. Myös tie-
dottaminen, materiaalien hankkiminen, logistiikka, turvallisuusasiat, sekä
mahdolliset sopimukset täytyy hoitaa. Lisäksi riskit täytyy huomioida ja pyr-
kiä niiden minimoimiseen. (Saksala 2015, 169–170.)

Tulevaisuudessa kulttuurituottajan osaamisessa projektinhallintataitojen
merkitys kasvaa, etenkin aikataulujen hallinta ja kokonaisuuden koossa pi-
ttäminen (Halonen 2005, 30). Nämä ovat onnistumisen avaimet myös par-
tiotapahtumissa, joihin paneudutaan seuraavaksi.

Partioympäristössä projektina voidaan pitää esimerkiksi Kokko-pojat lippu-
kunnan toukokuussa järjestettävät partiotaitokisat. Kisoihin odotetaan yli
300 sudenpentua ja seikkailijaa, eli myös tapahtumapäivänä vaaditaan jär-
jestelmällisyyttä vankkojen ennakkojärjestelyjen lisäksi. Seuraavaksi pu-

reudutaan pääkohtiin projektin vaiheista, jotka olisivat oleellisimpia partiotaitokisojen kannalta.

Partiotaitokisoille asetetaan tavoite: järjestetään Kokkolassa partiotaitokisat sudenpentu- ja seikkailijakäisille ensi toukokuussa. Projekti käynnistyy suunnitelupalaverilla; kisojen toteutukseen tarvitaan ensinnäkin oma kisatiimi ja itse tapahtumaa varten lukuisia vapaaehtoisia esimerkiksi rastihenkiloiksi. Myös välttämättömiä menoja budjetoidaan piirin myöntämän avustuksen pohjalta. Alkuun pääsemistä helpottaa aiempien partiotaitokisojen suunnittelupohjat ja raportit ja kokeneempien kisatiimin jäsenten osaaminen ja taidot. Kisatiimille jää suunniteltavaksi rastien sisältö ja haastavuus ikäryhmille sopivaksi, kun pohjatyö on tehty. (Saksala 2015, 172.)

Lisäksi aikataulutetaan projekti ja tapahtumapäivän kulku realistisesti, jätetään hieman tilaa yllätyksille, vaikka riskit pyritäänkin minimoimaan. Aikataulut tarkentuvat projektin edetessä, mutta ajallinen suunnitelmallisuus pitää projektin kasassa. (Saksala 2015, 173.)

Projekti jaetaan osiin ja organisoidaan eri vaiheet. Valitaan projektipäällikkö, vastualueet ja pestit kisatiimin jäsenille: kuka ottaa vastaan ilmoittautumiset, kuka on talkoolaisten vastuuhenkilönä ja niin edelleen. Kaikilla tulee olla selkeä käsitys omasta osuudestaan sekä kokonaisuudesta. Tiedonkulun ylläpitämiseksi sovitaan useita kokouksia ja niiden tueksi esimerkiksi Facebookkiin perustetaan ryhmä, jonka tietovirtaa jokaisella on velvollisuus seurata aktiivisesti. Muutenkin projektia tulee dokumentoida vaihe vaiheelta, etenkin yksityiskohtia kannattaa kirjata ylös. Saksala 2015, 173–174.)

Työsuunnitelman tulee olla tarpeeksi selkeä ja yksityiskohtainen. Esimerkiksi talkoolaisia on saatava yli 80 henkeä tapahtumapäivänä, lisäksi heidät on perehdytettävä ja ohjeistettava hyvissä ajoin. Kisatiimin taakkaa vähentääkseen rastipäälliköiksi lupautuneet henkilöt ottavat täyden vastuun omasta rastistaan ja sen toteutuksesta, sekä rastille värvättävästä työvoimasta. Myös budjettia tarkennetaan suunnitelmien edetessä. Projektinjohdajalla tulee olla koko ajan langat käsissään, mutta hänen ei pidä yksin hoi-

taa kaikkea: on osattava myös delegoida eli jakaa tehtäviä tiimin kesken. Myös välitapit projektin edetessä ovat tärkeitä; käydään läpi missä mennään ja puututaan heti ongelmallisilta tuntuviin seikkoihin. Kenenkään ei tarvitse yksin murehtia haasteen edessä. (Saksala 2015, 173–177.)

Riskien minimoimiseksi tehdään riskianalyysi, jota päivitetään projektin edetessä ja tehdään varasuunnitelmia. Tarkistetaan ja huolehditaan ensiapu-, turvallisuus- ja lupa-asiat, sekä käydään läpi miten toimitaan, jos jotain odottamatonta tapahtuu. Joku lapsi saattaa eksyä tai saa esimerkiksi sairaskohtauksen. (Saksala 2015, 175.)

Saksala (2015, 176–178) toteaa, että myös positiivisen hengen ylläpitäminen on tärkeää projektinjohtajalta, se luo motivaatiota ja intoa tiimiin. Projektinjohtajan tulee olla helposti lähestyttävä. Saksala huomauttaa, että toki ikävätkin asiat pitää tuoda päivänvaloon; rastipäälliköitä ei ole saatu tarpeeksi tai että kisojen paikaksi päätetty maastopolku onkin koko viikonloppun urheilukisojen käytössä. Se luo luottamusta työryhmän kesken ja pitää ihmiset ajan tasalla projektin vaiheista. Kannustaminen ja positiivisen palautteen anto on äärimmäisen tärkeää etenkin partioympäristössä, jossa ihmiset tekevät töitä vapaaehtoisesti. Tämä on muistettava myöskin työelämässä, jossa ihmiset saisivat palkkaa.

Kisojen jälkeen puretaan yhteinen projekti: missä onnistuimme, mikä olisi voinut mennä vielä paremmin, pääsimmekö tavoitteeseen? Nämä kirjataan seuraavaa mahdollista projektia varten ylös. Lisäksi annetaan toisille palautetta, kehuja ja kiitosta. (Saksala 2015, 178.)

7.1.2 Vuorovaikutustaidot

Viitaten vielä partion toimimattomaan organisaatioon, Munsterhjelm painottaa yhdessä työskentelyn ja kehuja antamisen tärkeyttä matkalla kohti parempaa partio-organisaatiota. Järjestön sisäisiä asenteita ja käytöstä on muutettava positiivisempaan suuntaan, jotta yhteinen onnistuminen on

mahdollista. Tähtäimessä on kehittää partiojärjestö Suomen parhaaksi paikaksi tehdä vapaaehtoistyötä. (Munsterhjelm 16.4.2015.)

Ihmisten parissa työskentely ja työyhteisön johtaminen vaatii hyviä vuorovaikutustaitoja. Työyhteisössä ihmisten motivaatio ja johtajan rooli motiivon onnistumisessa on tärkeää: johtajan on osattava kuunnella ja arvostaa muita, mutta kyettävä myös tekemään itsenäisiä nopeatkin päätöksiä. (Saksala 2015, 57–59.)

Kulttuurituottajan ammatilliseen osaamiseen luetaan juurikin vuorovaikutustaidot; tuottajan tulee kyetä monikulttuuriseen yhteistyöhön ja osata huomioida toiminnassaan erilaiset toimijat, sekä soveltaa työssään tasa-arvoa. (Seinäjoen Ammattikorkeakoulu, opetussuunnitelma.)

Luovan tiimin vetäjältä vaaditaan vankkaa kokemusta, kylmäpäisyyttä, tervettä itsetuntoa ja vahvaa motivaatiota omaan työhönsä. Näiden oleellisenä osana on hyvä ihmistuntemus. Vuorovaikutuksen perusta on toisen ihmisen kunnioittamisessa ja hyvällä tavalla uteliaasta kanssakäymisestä. Avoin ja hyväksyvä suhtautuminen muihin vaatii kuitenkin kokemusta erilaisten ihmisten kanssa työskentelystä, erilaisuuden kokeminen on kulttuurista ja opittua. Samoin temperamentit määrittävät persooniamme värikäiksi. Temperamentilla tarkoitetaan yksilölle fysiologisesti luontaista taipumusta toimia ja suhtautua ärsykeisiin esimerkiksi stressaavassa tilanteessa. Myös kasvuympäristö muokkaa itsetuntoamme johonkin suuntaan, mikä vaikuttaa sosiaalisiin taitoihimme kohdata ihmisiä. (Saksala 2015, 50–53.)

Vielä johtajuustaitoja enemmän kulttuurituottajan osaamisessa korostetaan tiimityötaitojen hallintaa (Halonen 2005, 30). Hyvä vuorovaikutus syntyy avoimuudesta, kuuntelemisen taidosta ja hyvästä tahdosta. Avoimuus on itseensä luottamista ja omana itsenään olemista, sekä toisten ihmisten kohtaamista ja hyväksymistä sellaisena kuin he ovat ilman ennakkoluuloja. (Saksala 2015, 50–53.)

Lisäksi kulttuurituottajan persoonaan liitetään hyvien vuorovaikutus- ja johtajuustaitojen ohessa joustavuutta ja innovatiivisuutta: kulttuurituottaja tarvitsee työssään kykyä löytää jatkuvasti uusia asioita. (Halonen 2005, 31)

7.1.3 Liiketoiminnallinen osaaminen

Tuottaja on yleensä projekteissa myös se, kenellä on hallinnollinen vastuu budjetin laatimisen ja siinä pysymisen lisäksi. Tuottaja hankkii rahoitusta, huolehtii ihmisten palkkojen maksusta, noudattaen lakia kaikissa toimissaan. Rahoitusta kulttuurialalla haetaan ja saadaan monista eri lähteistä, niin yksityisiltä säätiöiltä, kuin Suomen kulttuurirahastoltakin. Apurahoja haetaan usein projektien ja hankkeiden sisällön mukaisesti eri paikoista; esimerkiksi elokuva-alan projektit hakevat avustuksia Suomen elokuvasäätiöltä. (Saksala 2015, 207–209.)

Mielenkiintoisena tulokkaana Suomenkin kulttuurikentällä on Mesenaatti.me – joukkorahoituspalvelu. Kuka tahansa voi esitellä sivustolla suunnitellun projektinsa ja samoin kuka tahansa voi lahjoittaa rahaa haluamansa summan projektin toteutumisen tueksi. Parhaimmillaan projektia onnistutaan levittämään sosiaalisessa mediassa ja se kerää taustalleen lukuisia tukijoita, jolloin isojakin summia vaatinut projekti saadaan onnistumaan. (Saksala 2015, 207–209.)

Vastikkeeksi mesenaatti- projektista sijoittaja saa esimerkiksi palvelun, elämyksen tai muun osuuden. Lisäksi vastikkeen tulee olla suhteessa sijoitettuun rahasummaan. (Mesenaatti.me, info.)

Lisäksi monia kulttuurialan tuotantoja rahoittaa yritysysteistyö- eli sponsorointi sopimukset. Yksinkertaisimmillaan sponsorointi on mainostilan myymistä esimerkiksi teatteriesityksen käsiohjelmaan; teatterituotanto saa rahaa ja yritys näkyvyyttä. Yritysysteistöissä on vain luovuus rajana ja kokeuksella tuottajan hyvät neuvottelutaidot. Perimmäisenä ehtona on kummankin osapuolen hyötyminen ja tyytyväisyys sopimukseen.

Vaikka partiojärjestö onkin voittoa tavoittelematon vapaaehtoistyön organisaatio, pyörii sielläkin isoja summia esimerkiksi suurleirien toteutuksessa. Hallinnollisia taitoja vaaditaan myös projektien vetäjiltä yhdistysten muuttuessa ammattimaisemmiksi (Halonen 2005, 28). Myös lippukuntatasolla vaaditaan tarkkuutta taloudenhoidossa, vaikkakin pienemmissä summissa liikutaankin: budjetoidaan ja katsotaan mihin avustuksista saadut varat riittävät. Toiminnan rahoittaminen koskee lähinnä lasten ja nuorten toiminnan toteuttamista, sekä mahdollisesti muuhun partiotoimintaan osallistumista kohtuullisin omakustannuksin.

Pohdin myös, voisiko partioon ottaa mallia kulttuurialan rahoitusmalleista. Moni vaeltajaryhmä saattaa esimerkiksi haaveilla kansainväliselle Jamboree-leirille osallistumisesta toiseen maahan, mutta kulut ovat kalliit itse leirimaksun lisäksi. Sponsorit ja yritysyhteistyöt voisivat olla yksi varainkeruun mahdollisuus. Sini Liukkonen kommentoi asiaa seuraavasti (Liukkonen, S 2015): esimerkiksi kisojen käsiohjelmaan voisi laittaa bajamajat vuokranneen firman logon, mutta suuremmasta rahasummasta on vaikea tarjota kunnollista vastinetta. Liukkonen lähtisi ennemmin tekemään yhteistyötä talkoiden muodossa, josta saadaan rahaa vastineeksi.

Kokeilemisen arvoista olisi järjestää vaikka partioviikolle kaupungin keskustaan näkyvä tapahtuma, jota sopivat yritykset lähtisivät tukemaan. Myös aiemmin esitellyn mesenaatti-joukkorahoitus palvelun kautta olisi erittäin mielenkiintoista ja palkitsevaa kerätä rahaa yhdessä johonkin partioprojektiin. Projektin täytyisi tällöin toki olla erikoisempi ja laajempaa yleisöä kiinnostava, kuin vain jamboreelle osallistuminen. Esimerkiksi se voisi olla jokin laajempi hyväntekeväisyysshanke toiseen maahan, josta hyötyisivät muutkin kuin tekijät/osallistujat.

7.2 Paras johtajakoulutus partiosta

Partio-ohjelma opettaa elämäntaitoja, mutta yhtä lailla se opettaa nuoria pohtimaan itseään ja omaa toimintaansa. Kaikista ei ole johtajaksi tai esimiehek-

si, mutta partio antaa ehdottomasti mahdollisuuden niiden taitojen testaamiseen ennen oikeaa työelämää. (Liukkonen 2015.)

Partiotaidoista on hyötyä työelämässä, voidaan todeta myös partiojärjestön teettämän jäsenkyselystä. Partiossa opitaan toimimaan yhdessä yhteisen tavoitteen eteen, luovaa ongelmanratkaisua ja saadaan itseluottamusta, summaa tutkimustulokset. Erityisesti sellaisessa työympäristössä partiolainen on taitoineen vahvoilla, jossa vaaditaan tehokasta ja luovaa ongelmanratkaisukykyä, toteaa löytöretkeilijä ja luennoitsija Patrick Degerman. Yritykset tahtovat hänet luennoimaan aiheista, jotka ovat kuin suoraan partiotoiminnassa opituista taidoista: miten syvä yhteistyö saavutetaan tiimissä, miten saadaan luovuus irti porukasta tai miten asetetaan tavoite ja miten sinne päästään. Usein hän käyttää esimerkkinä juuri partiotoimintaa. (Tutkimus: partiotaidot ovat valttia työelämässä, Suomen Partiolaiset 2014.)

Tuottajaltakin vaaditaan monipuolisia johtajuustaitoja; itsensä johtamista, muiden ihmisten johtamista sekä asioiden johtamista. Johtajan roolin omaksumiseen vaaditaan hyvää itsetuntemusta ja ihmisyhteisöjen dynamiikan tuntemusta. Tuottaja ei ainoastaan kerro ja näytä mitä pitää tehdä, vaan hänellä tulee olla taitoa johtaa työyhteisön hyvinvointia, sekä innostaa ja sparrata työntekijöitä. Hyvä johtaja kuuntelee, kuulee ja keskustelee, linjaa Elina Saksala tuottajan ammatin kulmakiviä. (Saksala 2015, 15, 41–44.)

Partiota parhaana johtajuuskouluna tukee myös artikkeli mitä hyötyä nuorelle on partiosta. Anna Munsterhjelmin mukaan partiossa opetellaan vastuunkantoa alusta saakka, lapset ja nuoret oppivat kehittämään niitäkin taitojaan, mitkä eivät ole vahvimpia. Erilaiset ihmiset oppivat tekemään yhdessä töitä yhteisen tavoitteen eteen, kun he tunnistavat omat ja muiden arvot ja toimintatavat. Lisäksi partiossa opitaan luovuutta, rohkeutta ja organisointitaitoja, sekä kestämään epäonnistumisia. Nämä ovat taitoja, joita johtaja tarvitsee. Myös vastuunkantoa ja esiintymistaitoja kokee saaneensa moni vanha partiolainen omaan työhönsä. (Iso-Ettala, Aamulehti 3.2.2015)

8 LOPUKSI

Tämän hetkiseen elämääni opinnäytetyöprosessin suurin anti oli kipinä aloittaa partioharrastus uudelleen ja liityinkin Kokko- Pojat lippukuntaan. Tämä toi työlleni aitoa ja tuoretta kosketuspintaa käsittelemiini asioihin. Havaitsin myös, etten tiennytkään niin paljoa partiosta omaa kuplaani pidemmälle, kuten organisaation toiminnasta, ennen aiheeseen perehtymistä syvällisemmin. Moni asia aukesi uudella tavalla prosessin aikana.

Tajusin myös, mistä kaikesta olin jäänyt paljosta paitsi kahdeksan vuoden taukoni aikana. Mutta toisaalta, kulttuurituotannon ja sosiokulttuurisentyön opinnoistani olen saanut yhtälailla paljon kokemusta etenkin ryhmässä toimimisesta, projektien hallinnoimisesta ja vastuunkantamisesta. Lisäksi työtä tehdessäni sain ideoita omaan ryhmänjohtajuuteeni ja siihen, miten hyödynnän osaamistani partioympäristössäkin. Koen, että vanha harrastukseni ja opintoni ovat ruokkineet toisiaan ja vienyt minut elämässäni tähän pisteeseen.

Lisäksi opinnäytetyöprosessin päättyminen tarkoittaa omaa valmistumistani kulttuurituottajaksi. Mikä parasta, koen omaavani valmiuksia sekä sosiokulttuuriseen työhön, että tuotannolliseenkin puoleen. Jo ennen opinnäytetyötäni olin kiinnostunut järjestötyöstä ja prosessin aikana selkiytyi haluni työskennellä tulevaisuudessa jossakin järjestössä esimerkiksi lasten, nuorten ja kulttuurin parissa. Tällaisessa työympäristössä saattaisin parhaimmassa tapauksessa päästä yhdistämään sekä sosiokulttuurista innostamista ja ryhmien parissa työskentelyä, että järjestämään erilaisia tapahtumia ja organisoimaan projekteja.

LÄHTEET

- Eskola, A. & Kurki, L. 2001. Vapaaehtoistyö auttamisena ja oppimisena. Gummerus Kirjapaino Oy.
- Halonen, K. 2005. Visioita ja valintoja. Tapahtumatuotannon tulevaisuus helsinkiläisten tuottajien arvioimana. CUPORE, kulttuuripoliittisen tutkimuksen edistämistätiö. [Verkkolähde] [viitattu 3.5.2015]. Saatavilla: http://www.cupore.fi/documents/CUPORE_10_Visioita_ja_valintoja.pdf
- Harinen, P., Honkasalo, V., Souto, A-M. & Suurpää, L. 2009. Ovet auki! Monikulttuuriset nuoret, vapaa-aika ja kansalaistoimintaan osallistuminen. Helsinki: Hakapaino.
- Hopeakoski, J. 26.11.2014. Uusimaa toivoo monikulttuurisuuden edistämistä myös valtakunnalliseen toimintaa. [Verkkojulkaisu] [Viitattu 14.4.2015]. Saatavilla: <http://uusimaa.partio.fi/uusimaa-toivoo-monikulttuurisuuden-edistamista-myos-valtakunnalliseen-toimintaan/>
- Hopeakoski, J. 11.12.2014. Avoimuus-teema osaksi partiokoulutuksia. [Verkkojulkaisu] [Viitattu 17.3.2015]. Saatavilla: <http://uusimaa.partio.fi/tag/monikulttuurisuus/>
- Iso-Ettala, S. 2015. Mitä hyötyä nuorelle on partiosta. Aamulehti. 3.2.2015. A8.
- Jelli. Ei päiväystä. Osallisuus-sanasto. [Verkkojulkaisu] [Viitattu 26.4.2015]. Saatavilla: <http://www.jelli.fi/osallisuus/osallisuusaineistoa/osallisuus-sanasto/>
- Karrasch, M., Lindblom-Ylänne, S., Niemelä, R., Päivänsalo, T-M. & Tynjälä, P. 2011. Lukion Psykologia 2. Otavan Kirjapaino Oy.
- Kiili, K. 2.3.2015. Elämäntaito-oppi peruskouluaineeksi. [Verkkosivu] viitattu 13.3.2015. Saatavana: http://kallellaan.com/data/documents/2015-03-02_AL_Kiili_Elamantaito-oppi-peruskouluaineeksi.pdf
- Lippukunnat. Suomen Partiolaiset. Ei päiväystä. [Verkkosivu]. [Viitattu 16.4.2015]. Saatavana: <http://toiminta.partio.fi/suomen-partiolaiset/organisaatio/lippukunnat>
- Liukkonen, S. 2015. Kokko-Pojat lippukunnan johtaja ja Pohjanmaan partiolaisten kisajaoston jäsen. Haastattelu. 27.4.2015.
- Maanantaina käynnistyvä partioviikko kutsuu aikuisia mukaan partioon. Suomen Partiolaiset. 15.4.2015. [Verkkolähde] [Viitattu 16.4.2015]. Saatavana: <http://www.partio.fi/uutiset/maanantaina-kaynnistyyva-partioviikko-kutsuu-uusia-aikuisia-mukaan-partioon>

- Mainio, T. 26.11.2014. Suomen Partiolaisten uusi puheenjohtaja: Lisää maahanmuuttajia partioon. Helsingin Sanomat. [Verkkajulkaisu] [Viitattu 17.3.2015]. Saatavilla: <http://www.hs.fi/kotimaa/a1305901614266>
- Mannerheimin lastensuojeluliitto. 2015. Lasten ja nuorten puhelimen ja netin vuosiraportti 2014. [Verkkosivu] viitattu 14.4.2015. Saatavana: <http://www.epressi.com/media/userfiles/17872/1427182725/lasten-ja-nuorten-puhelimen-ja-netin-vuosiraportti-2014.pdf>
- Mannerheimin Lastensuojeluliitto. Ei päiväystä. Toimitaan yhdessä - nuorten osallistava koulutus. [Verkkajulkaisu] [viitattu 28.4.2015]. Saatavilla: http://www.mll.fi/@Bin/39226/Nuorten_osallistava_koulutus.pdf
- Mesenaatti. Ei päiväystä. Info. [Verkkajulkaisu] [viitattu 30.4.2015]. Saatavilla: <http://mesenaatti.me/info/>
- Munsterhjelm, A. 1.3.2015. Tervetuloa juhliin betoni myllyn viereen. [Blogimerkintä] [Viitattu 13.3.2015]. Saatavana: <https://annamunkaikkikestaa.wordpress.com/2015/03/01/tervetuloa-juhliin-tyomaalle-betonimyllyn-viereen/>
- Munsterhjelm, A. 16.4.2015. Mikään ei aja ihmistä niin kuin kannustaminen. [Blogimerkintä] [Viitattu 22.4.]. Saatavana: <https://annamunkaikkikestaa.wordpress.com/2015/04/16/mikaan-ei-aja-ihmista-niin-kuin-kannustaminen/>
- Myllärinen, A. 2014. Partio ja sen kiinnostavuus. Humanistinen ammattikorkeakoulu. Kansalaistoiminnan ja nuorisotyön koulutusohjelma. Julkaisematon.
- Mäkelä, A. & Piilinen, I-M. 2008. Mitä kulttuurituottajan tulee osata? Kartoitus kulttuurituottajan osaamisvaatimuksista Humanistisen ammattikorkeakoulun kulttuurituotannon koulutusohjelman opetussuunnitelmauudistuksen parantamiseksi. Jyväskylän ammattikorkeakoulu. Ammatillinen opettajakorkeakoulu. Julkaisematon.
- Niilo-Rämä, A. 2010. Partiojohtajan käsikirja. 2.painos. Keuruu: Otavan kirjapaino.
- Nuoret ovat parhaita tulevaisuuden tutkijoita. Suomen Partiolaiset. 22.11.2014. [Verkkosivu]. [Viitattu 13.4.2015]. Saatavana: <http://www.partio.fi/uutiset/nuoret-ovat-parhaita-tulevaisuuden-tutkijoita>
- Nuorten pahoinvointia ei nähdä. YLE. 24.3.2015. [Verkkosivu] viitattu 14.4.2015. Saatavana: http://yle.fi/uutiset/nuorten_pahoinvointia_ei_nahda_mlln_palveluissa_tuplasti_itsetuhoisia_ajatuksia_ja_kaytosta/7886025

Partiojohtaja. Ei päiväystä. Saavatko lapset olla osallisia partiossa – aidosti? [Verkkosivu] [Viitattu 26.4.2015]. Saatavana: <http://arkisto.partiojohtaja.fi/index.html%3FDeptid=1736.html>

Partiolaisten suurleiri nousee Evolle. YLE. 4.6.2012. [Verkkosivu] [Viitattu 28.4.2015]. Saatavana: http://yle.fi/uutiset/partiolaisten_suurleiri_nousee_evolle/5601039

Partio on valittu vuoden 2016 yhteisvastuukeräyksen kohteeksi. Suomen Partiolaiset. 25.2.2015. [Verkkolähde] [Viitattu 2.3.2015]. Saatavana: <http://www.partio.fi/uutiset/partio-on-valittu-vuoden-2016-yhteisvastuukerayksen-kohteeksi>

Partiopiirit. Suomen Partiolaiset. Ei päiväystä. [Verkkosivu]. [Viitattu 16.4.2015]. Saatavana: <http://toiminta.partio.fi/suomen-partiolaiset/organisaatio/partiopiirit>

Pääkaupunkiseudun Partiolaiset. Ei päiväystä. Nahla Hewdy valittiin pääkaupunkiseudun partiolaisten piirihallitukseen. [Verkkolähde] [Viitattu 26.4.2015] Saatavana: <http://www.paakaupunkiseudunpartiolaiset.fi/uutiset/nahla-hewidy-valittiin-paakaupunkiseudun-partiolaisten-piirihallitukseen>

Ratkaistaan partion suurin ongelma. Suomen Partiolaiset. 6.3.2015. [Verkkolähde] [Viitattu 27.4.2015]. Saatavana: <https://www.facebook.com/events/420454431455488/>

Scouts Australia. Ei päiväystä. The history of scouting. [Verkkosivu] viitattu 28.4.2015. Saatavana: <http://www.scouts.com.au/about-us/history>

Siren, I., Takala, S. & Tuhkasaari, T., 2015. Taustatyö on tärkeä osa partiota. Ilkka. 25.2.2015. A14.

Saksala, E. 2015. Tuottajan käsikirja. Helsinki: Like Kustannus Oy.

Seinäjoen Ammattikorkeakoulu. 2011. Opetussuunnitelma. [Verkkolähde] viitattu 10.4.2015. Saatavana: <http://opsweb.seamk.fi/?code=KUTU-2011SOKU>

Suomen Nuorisokeskus. Ei päiväystä. Sosiaalinen vahvistaminen. [Verkkosivu] [Viitattu 27.4.2015]. Saatavana: <http://www.snk.fi/fi/toiminta/sosiaalinen+vahvistaminen/>

Suomen Partiolaiset - partion kotimainen kattojärjestö. Suomen Partiolaiset. Ei päiväystä. [Verkkosivu]. [Viitattu 16.4.2015]. Saatavana: <http://toiminta.partio.fi/suomen-partiolaiset/organisaatio/suomen-partiolaiset-partion-kotimainen-kattojarjesto>

Tutkimus: Partiolaiset tekevät vuosittain yli kolme miljoonaa tuntia vapaaehtoistyötä. Suomen Partiolaiset. 16.7.2014. [Verkkolähde] [Viitattu 2.3.2015]. Saatava-

na: <http://www.partio.fi/uutiset/tutkimus-partiolaiset-tekevat-vuosittain-yli-kolme-miljoonaa-tuntia-vapaaehtoista>

Tutkimus: Partiotaidot ovat valttia työelämässä. Suomen Partiolaiset. 9.7.2014. [Verkkosivu] [viitattu 12.2.2015]. Saatavana: <http://www.partio.fi/uutiset/tutkimus-partiotaidot-ovat-valttia-tyoelamassa>

Ukkonen, J., Edgren, T. & Tamminen, M. 2003. Eepos Suomen historian käännekohtia. WSOY.

Väänänen, J. 4/2005. Sorrettujen pedagogiikka. Maailmankuvalehti. [Verkkojulkaisu] [viitattu 26.4.2015]. Saatavana: <http://www.maailmankuvalehti.fi/node/1659>

Kuvalähteet:

Kuva 3. Nykter, J. 29.7.2010. Kilkkeen avajaisjuhla. Kuva 3. [Verkkojulkaisu] [viitattu 28.4.2015]. Saatavilla: <https://www.flickr.com/photos/kilke2010/4846495160/in/set-72157624497769643>

Kuva 4. Sauliala, T. 29.7.2010. Kilkkeen johtajakahvila Näädän pesä. Kuva 4. [Verkkojulkaisu] [viitattu 28.4.2015]. Saatavilla: <https://www.flickr.com/photos/kilke2010/4840235872/in/set-72157624510099263>